

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 61 / II Legislatura / Cinquè període

Dijous, 8 de maig de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 52

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'establiment dels Serveis Territorials del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Bada (CiU)* (p. 2707).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2707).

Rèplica : *I. Sr. Bada (CiU)* (p. 2708).

Interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català del Temps Lliure (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2709).

Interpellació al Consell Executiu sobre els béns i els serveis transferits de l'Institut Social del Temps Lliure (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2710).

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2712).

Rèpliques : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2715) i *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2716).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2716).

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per fer una puntualització i l'H. Sr. Conseller de Treball replica (p. 2717).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2718).

Posició dels Grups : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2719), H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2720), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 2720) i I. Sr. Sesnilo (CiU) (p. 2721).*

Votació dels punts primer i segon de la Moció : *rebutjats per 21 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2723).*

Votació del punt tercer : *rebutjat per 16 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions (p. 2723).*

Votació del punt quart : *rebutjat per 21 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 2723).*

Votació del punt cinquè : *rebutjat per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2723).*

Votació del punt sisè : *rebutjat per 21 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 2723).*

Votació del punt setè : *rebutjat per 27 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2723).*

Preguntes (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del nou pont de Tortosa

Formulació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2723).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2723).*

Rèplica : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2723).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2725).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre una campanya contra la mendicitat infantil

Formulació : *I. Sr. Soto (S) (p. 2725).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2725).*

Rèplica : *I. Sr. Soto (S) (p. 2727).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que s'interessi pels detinguts sotmesos a la Llei antiterrorista

Formulació : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2727).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2728).*

Rèplica : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2729).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2730).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres al tram Barcelona-Montcada de la N-152

Formulació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2730).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2730).*

Repregunta : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2731).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2732).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i onze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Justícia.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'establiment dels Serveis Territorials del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia, acordada ahir, ens pertoca ara de donar pas a la Interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català del Temps Lliure, que formularà l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. *(Pausa.)* Ah!, perdó, em sembla que hi ha un error, sí : interpellació sobre l'establiment dels Serveis Territorials del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que formularà el Diputat Illustre senyor Francesc Xavier Bada, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al qual presento les meves excuses i l'invito a prendre la paraula.

El Sr. BADA : Molt Honorable senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, la finalitat de la nostra interpellació és demanar a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca quins són els criteris, les bases, els estudis o treballs sobre els quals s'està operant, per tal de decidir quin serà el model de prestació de serveis agraris als nostres pagesos, ramaders, forestals i pescadors.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, fins a la data d'avui, ha obert oficines a Amposta i a Sort per descentralitzar la tasca que porten a terme els Serveis Territorials respectius, de Tarragona i Lleida.

L'activitat del Delta, Baix Ebre i Montsià, és molt important. A més de la producció tradicional de l'arròs, l'oli, l'horticultura, cal esmentar les iniciatives del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com són la cria industrial de musclos i de l'ostra plana. Aquesta activitat econòmica es desenvolupa, en part, en un territori declarat Parc Nacional, que és una de les zones de més gran interès ornitològic de la mediterrània occidental.

En conseqüència, sobre comarques tan significatives com el Baix Ebre i el Montsià, trobem que tenim unes activitats agràries molt diverses i, en alguns casos, contraposades. A més, el nombre de pescadors i caçadors en aquestes comarques és un dels més elevats de tot el país, vull dir de Catalunya.

Tot això, senyor Conseller, ho afirmo convençut d'una evidència que fa necessària la descentralització administrativa.

Arribat en aquest punt, jo li demano que exposi la raó per la qual s'han obert només aquestes dues oficines i no en altres comarques del mateix àmbit territorial, com podria, molt bé, semblar lògic.

Hem parlat de la importància del Baix Ebre i del Montsià, de les grans possibilitats que s'obren de cara al futur per a aquestes comarques, també hem volgut conèixer quines han estat les raons per delimitar l'oficina dels Serveis Territorials d'Ampo-

ta, igual com s'ha fet a Sort.

Ara bé, senyor Conseller, jo voldria saber, i crec que la resta de les senyores i els senyors diputats també ho voldran saber, quins seran els serveis que des d'aquestes noves oficines es donaran a totes les persones que viuen i treballen en l'agricultura, ramaderia i pesca del Montsià i del Baix Ebre, com també del Pallars Sobirà, Jussà, Alta Ribagorça i Val d'Aran.

També seria interessant saber si d'ara endavant estaran agrupats tots els serveis que dona o pot donar el Departament en una sola dependència o oficina, la qual facilitaria en gran part la tasca, tant des del punt de vista del professional pagès, com des del punt de vista del mateix funcionari del Departament.

Aquestes són, Honorable senyor, les preguntes que formulo en nom del meu Grup parlamentari, en relació amb l'establiment dels Serveis Territorials, per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

I, puntualitzant, Honorable Conseller, la nostra interpellació és : quins són els motius i els propòsits de capteniment de l'Executiu en relació amb l'establiment de Serveis Territorials del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca?

Molt Honorable senyor President, Honorable senyor Conseller, il·lustres senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, senyor Miró, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Departament d'Agricultura està duent a terme una acció àmplia, ambiciosa, de reorganització dels serveis agraris, amb l'objectiu de millorar sensiblement la seva eficàcia.

Aquesta actuació cal inserir-la en un marc conceptualment més ampli que el de l'estricta prestació de serveis; un marc que no és altre que el de l'estratègia a seguir en relació amb la política agrària d'adequació a la Comunitat Europea.

Al llarg del primer semestre de 1985, i en aquest terreny, el Departament d'Agricultura va procedir a elaborar dos documents de caràcter bàsic, que havien d'emmarcar tota l'acció posterior. Un d'aquests documents era el diagnòstic sobre l'adequació a les Comunitats Europees, diagnòstic que, d'una forma resumida, vaig tenir ja ocasió d'exposar als il·lustres diputats de la Comissió d'Agricultura d'aquesta Cambra, mesos enrere. I el segon document era el de l'estratègia a seguir a mitjà termini, com havíem d'actuar. En ambdós casos, tres qüestions eren coincidents, tres qüestions es posaven en relleu per la seva importància : la primera d'aquestes qüestions era que tan sols tindrien futur les agricultures millors i més flexiblement adaptades al mercat; la segona qüestió és que la demanda creixent quant a l'increment dels nivells d'eficàcia i d'eficiència que necessita el sector agroalimentari per competir, demanda, té un requeriment de millor i major prestació de serveis per part de l'Administració pública, i, finalment, el tercer element a retenir, i que podria fer-se sota l'enunciat següent : «les condicions objectives òptimes per a l'adequació a la Comunitat», tan sols es donaven en una dinàmica de consens social al camp prou àmplia.

Aquests tres eixos de treball es varen concretar en dues grans propostes d'acció : una fou la concertació agrària, i una segona el Pla Nacional Agrari de Catalunya. La concertació, iniciada amb èxit el quart trimestre de l'any passat —i que conti-

nua enguany— és el marc essencial de treball on assegurar el consens social al camp català. Per altra banda, el Pla Nacional Agrari, en l'actualitat elaborat en fase d'avenç provisional, persegueix, juntament amb l'adaptació del sector agrari català al mercat, la reestructuració i millora dels serveis del Departament; és a dir, l'actuació en l'àmbit de millora dels serveis del Departament d'Agricultura s'inscriu com un objectiu integrat en la lògica del Pla Nacional Agrari. De cara al futur, el Pla estableix quatre subsistemes de prestació de serveis en relació amb cadascun dels àmbits territorials i amb les diverses funcions que li pertocuen. El primer d'ells és el subsistema nacional, que comprèn tots aquells serveis la prestació dels quals tan sols té lògica en aquest àmbit. Exemple paradigmàtic, la recerca; un altre exemple, la capacitat de segon grau.

Un segon sistema de serveis és el territorial, bàsicament a l'efecte de prestació de serveis de direcció, de coordinació i de recolzament administratiu a les unitats prestatàries de serveis d'àmbit territorial inferior. El tercer subsistema és el que té, de cara al futur, la naturalesa de bàsic, pel que fa a la prestació de serveis pel Departament, i que es configura en relació amb les àrees de pla, entenent aquestes com a unitats d'actuació i planificació agrària, que agrupa un nombre variable de comarques, d'acord amb el seu estat actual i possibilitats de futur, possibilitats de desenvolupament agrari, així com la seva articulació interna des d'un punt de vista socio-econòmic. En l'actual avenç de pla s'estableixen dotze d'aquestes àrees, que agrupen el conjunt de les comarques de Catalunya. En cada àrea es trobarà una oficina del Departament per a la prestació de serveis equivalents als que avui dia es donen a nivell dels Serveis Territorials de Barcelona, Girona, Tarragona o Lleida. I, en aquest sentit, perfilant un pas més en la tipologia necessària per a l'organització correcta d'aquests serveis, cada oficina d'àrea en prestarà dos tipus: un, els més importants, els estàndards, els comuns a totes les oficines, com puguin ser els serveis d'administració, és a dir, de recepció i tramitació d'ajuts, de recepció i tramitació d'altres escrits, de tramitació d'inscripcions registrals, d'expedició de concessions de permisos, d'autoritzacions —els aspectes relacionats amb l'Administració. La prestació de serveis, de serveis tècnics, bàsicament: Escola de Capacitació, Centre de Sanitat Ramadera, Laboratori de Base —enllaçat amb el Laboratori d'Anàlisi d'abast català, que forma part del subsistema nacional—, els camps experimentals, els serveis d'agricultura, de ramaderia, de gestió empresarial i de gestió de la natura. I també un segon nivell específic, propi, de prestació de serveis, per a adaptar-se quan calgui —i, per tant, això vol dir no sempre— a totes aquelles característiques, a tots aquells elements d'especificitat que pugui tenir una àrea de pla; per exemple, a nivell de l'àrea de pla dels Pallars i de la Val d'Aran, de cara al futur, la possible existència d'un mòdul d'extensió d'ensenyaments i pràctiques forestals, connectat amb l'escola forestal, que no conciben els senyors diputats, no està en cap de les tres comarques que acabo d'esmentar, però que, per la naturalesa d'aquestes tres comarques, pot ser que sigui bo que hi hagi aquest mòdul. Això formaria part d'aquest segon nivell de serveis que tenen el caràcter de serveis específics, i que tendeixen a donar resposta a un requeriment molt propi d'aquell territori.

I, finalment, el quart subsistema de prestació de serveis, que seria el subsistema comarcal, l'esglaió de màxima capillaritat,

de major proximitat al pagès, fonamentat en l'oficina del Departament, oficina del Departament d'Agricultura, en cada comarca, i bàsicament centrat en la prestació de determinats serveis administratius, l'assessorament a l'empresa agrària i l'assessorament tècnic de caràcter polivalent.

Així, tindriem dibuixat el marc i l'organització de la prestació de serveis a Catalunya, a partir d'una nova concepció, que pot i té a veure amb la que sempre s'ha dit. A més a més, cada àrea de pla, a fi de complementar els diversos nivells de prestació de serveis, disposaria d'un servei mòbil de prestació, amb la capacitat, per tant, de desplaçar-se al llarg de l'àrea.

Aquesta és la concepció i, en la seva fase actual, aquesta concepció es troba en dos nivells de treball concret, un dels quals és el que guarda relació amb una de les qüestions concretes que em plantejava el senyor Diputat, el de les oficines d'Amposta i Sort. D'aquests dos nivells de treball n'hi ha un de primer, que és el que en el marc de la concertació estem treballant conjuntament amb sindicats, Federació de Cooperatives de Catalunya, assistits per les cambres agràries per a la definició concreta de quines són les funcions de serveis que s'han de prestar en l'àmbit de les àrees de pla i en els àmbits comarcals. És a dir, el que volem és arribar a una definició molt precisa d'aquesta prestació de serveis, però amb un consens que s'hagi assolit a nivell d'aquesta taula de concertació. I, per altra part, hem posat en funcionament, una a finals del 85 i una altra a principis d'enguany, dues oficines, la de Sort i la d'Amposta, que tenen com a objectiu el de servir com a centres pilot, amb capacitat per a acumular experiència a través del seu funcionament, que ens permeti prefigurar les dificultats, els problemes i les respostes conseqüents per aconseguir un bon funcionament de les oficines de les àrees de pla, perquè el canvi radical que significa passar de l'actual model, diguem-ne, provincialitzat a aquest model molt més territorialitzat, seria escassament assenyat fer-lo sense prèviament acumular una experiència pràctica com la que ens poden donar aquestes dues oficines.

L'objectiu, per tant, és, en el període 1986-1990, crear dotze oficines d'àrea, trenta-set oficines comarcals, de les quals, ho repeteixo, Amposta i Sort comencen a prefigurar les dues primeres.

Tot aquest projecte, sigui dit de pas, el pretenem fer sense uns increments importants dels recursos humans o econòmics, sinó senzillament amb la cobertura de les vacants que el Departament té, i, sobretot, amb una millor recombinació dels recursos disponibles. És a dir, ens trobem, per tant, tal com deia al principi, davant d'un projecte ja endegat, ambiciós, al servei de la pagesia de Catalunya, que representarà un canvi radical en la situació preexistent, i establirà —i això és el que em sembla important, en definitiva— un nou model d'Administració agrària, substancialment diferent, millor i més eficaç que l'heretat de l'Administració espanyola.

Això és tot. Senyor President, moltes gràcies; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol replicar?

El Sr. BADA: Bé, moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. Honorable senyor President, agrair la resposta feta per l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i desitjar que l'experiència sigui realment exitosa per al bé dels nostres pagesos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

**Interpellació al Consell Executiu
sobre l'Institut Català del Temps Lliure i
Interpellació al Consell Executiu
sobre els béns i els serveis transferits
de l'Institut Social del Temps Lliure**

Correspon ara passar a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Institut Català del Temps Lliure, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb la pràctica parlamentària, i si no se suscita cap objecció, s'acumularan, als efectes de resposta i rèplica del Consell Executiu, les interpellacions que hi ha en aquesta sessió del mateix tema. Es tracta, com saben ses Senyories, d'acumular a l'esmentada la interpellació al Consell Executiu sobre els béns i els serveis transferits de l'Institut Social del Temps Lliure, que han de formular els diputats il·lustres senyors Xavier Guitart i Domènech i Lluís García i Sáez, del Grup Socialista.

Per tant, si no hi ha cap objecció, començaríem ara la substanciació d'aquestes interpellacions donant la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors diputats, aquesta interpellació segueix una pregunta oral que vam substanciar ara fa unes setmanes en aquesta Cambra, i a l'entremig hi ha hagut una pregunta per escrit del Diputat Xavier Guitart, i també ja té resposta en el *Butlletí* del Parlament.

Senyor Badia, nosaltres, la primera cosa que volíem deixar molt clara és que, malgrat totes les aparences i, perdoni que li ho digui, les males llengües, no hi ha cap voluntat d'anar contra el senyor Badia; hi ha voluntat d'anar a demostrar que la Conselleria de Treball és una conselleria pràcticament inexistente, és una conselleria que pràcticament no gestiona, no negocia, i que té un consell de treball que no funciona o que no se'l fa funcionar. Però, senyor Badia, perquè vegi què volia dir amb la primera afirmació que he fet, això no és problema del senyor Badia, exclusivament i principalment, sinó que això és problema de tot un govern, el qual, sobre el tema de treball, ha demostrat quina és la seva voluntat.

Encara és hora que vostès ens contestin què s'ha fet dels famosos 5.000 milions dels plans d'ocupació —per anar molt endarrerit— i ara —per anar molt endavant i molt instantàniament—, encara és hora que vostès vulguin atendre a raons de les principals centrals sindicals de Catalunya, o de les entitats municipals pel que fa als plans d'ocupació i pel que fa als pressupostos d'aquest any.

Però, feta aquesta introducció, anem al tema concret de l'Institut Català del Temps Lliure. Aquí vostès han rebut —com vam dir a les preguntes, i com estava, en part, respost a la seva resposta al senyor Guitart per escrit— uns béns públics, sobre els quals, si Convergència i Unió i el seu Govern tinguessin voluntat, es podria fer una política de turisme social. I, fins ara, aquesta política és inexistente.

Vostès tenen models als quals acollir-se. Hi ha turisme social a Itàlia, hi ha turisme social a França —per citar països

propers—, hi ha turisme social a comunitats autònomes altres que Catalunya, a l'Estat espanyol —per exemple a Andalusia i per exemple al País Valencià; hi havia turisme social a l'Estat espanyol abans que això fos transferit a la Generalitat.

Primera pregunta, senyor Badia : per què, si això és un fenomen modern i existent; per què si hi ha uns béns, uns béns patrimonials i uns recursos, per què a la Generalitat de Catalunya no li dóna la real gana de tenir una política de turisme social? Per què menysprea la possibilitat d'utilitzar uns recursos —en una Conselleria, que tindria raó vostè si em digués que per a altres matèries té pocs recursos i poques competències— per donar una resposta tan senzilla com és una política de turisme social?

El senyor Sanuy, quan era Conseller de Turisme, deia des d'aquesta tribuna : és que no ens volen traspasar determinats béns per fer una política turística. Bé, llàstima que ara no ens pugui sentir immediatament, però li podríem dir : «escolti'm, fa molts anys que tenen uns béns per fer una política turística, i una política turística molt més massiva que la que pogués significar el traspàs dels Paradores Nacionales de Turismo, a favor del qual nosaltres també hi estem. Però ja tenen traspassats uns béns, i uns mitjans i uns recursos per fer aquesta política.

Vostès diuen que no la poden fer, o que no la volen fer —agafi-s'ho com vulgui, ja sentirem què ens dirà avui— perquè és un tema que no té prou entitat, i que no té volum pressupostari. Senyor Conseller, si les xifres que vostès ens donen sobre el pressupost no estan equivocades —i m'imagino que no ho estan—, i si agafem del 81 fins al 84, fins al 85, trobem xifres de l'ordre de 500 milions de pessetes —que van oscil·lant fins a 500 milions de pessetes— pel que fa al volum global de recursos. Per tant, no és una xifra petita de la qual estem parlant i sobre la qual caldria fer una política concreta de turisme social.

Vostès tenen un reguitzell de promeses incomplertes sobre aquest tema : l'acord del Consell de Treball de l'any 81 —acord per anar a crear l'Institut Català del Temps Lliure; la proposta de l'acord nacional d'ocupació —que vostès subscriuen i accepten i desenvolupen, dient que gestionaran l'administració amb les centrals sindicals l'Institut del Temps Lliure; la resposta que el senyor Rigol dóna, des d'aquesta tribuna, el febrer del 84, al senyor Guitart, dient-li que —la podria citar textualment si no fos pel temps —en síntesi, diu ell— : «hem intentat millorar la gestió, posar-nos d'acord amb totes les parts sobre aquest patrimoni, i estem pendants de quina manera aquests béns patrimonials es posen en relació amb les dues centrals sindicals; l'acord del Consell de Treball de l'any 84», perquè vostè em podria dir encara : «miri, senyor Ribó, té raó, fins al 84, quan jo no era Conseller, però ara ja sóc Conseller, per tant, digui'm coses de la meua etapa»; doncs bé, l'any 84 —desembre del 84— l'acord del Consell de Treball sobre la participació institucional en aquestes matèries; el Projecte de Llei tramès a les centrals sindicals al Consell de Treball, sobre la creació d'aquest Institut... I podríem continuar i ens menjaríem tot el temps de la interpellació, només recordant-li acords incomplerts per part d'aquest Govern sobre aquest tema.

Quan, si repassem els pressupostos de nou de la Generalitat, resulta que sobre aquesta qüestió hi ha unes xifres contradictòries pel que fa a superàvit, a la no-utilització d'aquests recursos,

i dèficit a la diferència entre ingressos i pagaments pel que fa a totes aquestes partides.

Essent aquests béns administrats per la Generalitat de Catalunya, en alguns casos, els més cars que hi ha en turisme social arreu de l'Estat espanyol. O sigui, tenim els preus més elevats. Si m'agafó les estadístiques que vostès mateixos donen, o que s'han publicat, en comparació, o sigui, essent de les comunitats on costa més diners als treballadors anar a passar aquestes vacances amb béns de turisme social.

Anem a repassar els béns concrets, senyor Badia, que és el que vam deixar pendent per avui. Recordava vostè la pregunta, va agafar el guant de dir: «d'acord! repassarem els béns concrets que vostè repassa en la resposta que li dona el senyor Guitart.» Jo li agafaré tres exemples, perquè em queden cinc minuts en aquesta primera intervenció, i agafaré tres exemples que són paradigmàtics: un terreny, un càmping i una construcció. Anem a veure tres coses diferents: un solar sobre el qual poden fer el que vulgui, un càmping sobre el qual ja s'estan fent coses i un edifici sobre el qual també s'estan fent coses.

Anem primer al cas del terreny. Tots tres exemples —val a dir—, Cercs, Pineda de Mar i Girona són en el Decret de traspasos, perquè no quedi cap mena d'objecció respecte que són béns que ens hem inventat.

Pel que fa a Cercs. De nou cito el senyor Rigol. El senyor Rigol es va permetre —ja ho vam dir quan li vam fer la pregunta— la broma —al meu entendre, avui, de mal gust—, davant del senyor Guitart i davant de tota la Cambra, dient-li: «Miri, ens han traspasat moltes coses, vostè ha esmentat el cas de Cercs», —li deia el senyor Guitart— «sap perquè no he anat jo, Conseller de Treball, a Cercs a veure-ho? Perquè el que ens han traspasat està sota el pantà de la Baells i, evidentment, jo tampoc no em puc exposar a fer submarinisme per prendre possessió d'un traspàs que no entra dintre de les atribucions d'un Conseller de Treball». (*Rialles.*) «Ja hem fet coses com a Consellers, però aquesta encara que me la demani l'oposició no m'atreveixo perquè tinc les meves limitacions». (*Rialles.*)

Senyor Badia, jo ja li ho vaig dir quan li vaig fer la pregunta: no li demanem que faci submarinisme, no! Resulta que el senyor Rigol, o no ho sabia —cosa greu— o mentia —cosa més greu encara—, perquè qualsevol ciutadà —com hem fet nosaltres— pot demanar un certificat a l'Ajuntament de Cercs i sabrà —com diu aquest certificat— que hi ha un terreny a la zona d'equipaments que és el que ha estat traspasat. Perquè és evident que la Llar del Productor va ser negada pel pantà, però amb un acord que —com molts altres béns que van quedar negats— hi hauria un bé substitutori a la nova zona de Cercs —com és aquest terreny—; i vostè li diu al senyor Guitart —ara ja no és el senyor Rigol— fa molt pocs dies al *Butlletí* del Parlament que, és clar, el que no hi ha és ni el terreny —diu textualment a la resposta sobre aquesta qüestió—, que ha estat expropiat i negat per les aigües del pantà de la Baells, continua sense voluntat d'investigar el que hem investigat nosaltres a l'Ajuntament de Cercs, que aquest terreny existeix —no està negat, senyor Conseller—, i afegeix i diu: «i està pendent de fixació i cobrament de la indemnització», nosaltres tenim una carta del Ministerio de Obras Públicas, Confederación Hidrográfica del Pirineo Oriental, que ens diu que: «Se ha hecho el depósito preceptivo en la Caja General de Depósitos» dels

diners d'indemnització que vostès volien fer servir per utilitzar aquest terreny. Per tant, hi ha terreny i hi ha diners. Per què no s'actua? I per què es diu que no hi ha terreny i que no hi ha diners?

Segon exemple: el càmping de Pineda. Encara més greu. Al càmping de Pineda, aquí ja entrem a la disbauxa general. Una Conselleria de la Generalitat diu que és de la Generalitat i una altra diu que no ho és, quan tenen una forma molt senzilla de comprovar-ho —com la que tenim nosaltres— que és acudir al butlletí oficial de l'Estat o al DOGC a veure el Decret dels traspasos; o agafar-se respostes com la que dona la Direcció General de Turisme, que diu que sí que ho és —des del 24 de maig del 85—, però després diu: «Ara bé, com que aquest càmping estava en molt males condicions, no es podia utilitzar i el van deixar d'utilitzar. Doncs bé, aquí tenim una acta notarial que demostra, amb presència del senyor notari en aquest càmping, que aquest càmping s'utilitza, està ocupat per dues-centes vuitanta tendes de campanya en el moment en què hi va el notari, i a l'estiu —reconeix l'encarregat— està ocupat per tres-centes tendes; paguen 22.000 pessetes anuals els ocupants; dona una rendibilitat de sis milions de pessetes a la iniciativa privada i la Generalitat continua dient que no en sap res. Aquest càmping, senyor Badia, està funcionant en mans privades i, diria jo, amb origen dubtós sobre l'afiliació política de qui el fa servir, i hi ha funcionaris traspasats de la Generalitat fent serveis per a l'empresa privada, i vostès ignoren la presència d'aquest càmping —i també em remeto a la seva resposta al senyor Guitart.

I per últim —i acabo amb aquest darrer exemple, senyor President— el cas de Girona, que encara és més flagrant: una llar a la ciutat de Girona que els traspassen, que el MOPU ens diu que «a la Generalitat es a quien corresponde la decisión sobre este bien» i que l'adquireix l'Ajuntament de Girona. O sigui, vostès no solament l'ignoren sinó que assisteixen impunement a com es transmet el domini sobre aquest bé sense intervenir-hi.

Senyor Badia, si això és tenir política de turisme social, doncs, francament, ens ho haurien d'explicar molt bé, perquè fins ara, totes les proves —i podríem continuar la llista que vostè mateix ens dona— porten a la conclusió que, una vegada més, malgrat els seus victimismes, sobre un tema palpable i tangible, on hi ha béns, edificis, diners, recursos i funcionaris, es giren d'esquena a això, a les centrals sindicals, ignoren el seu paper de Govern que seria fer, en aquest cas, una política de turisme social.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol intervenir?... (*Pausa.*) Perdó, sí. L'Illustre Diputat senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors diputats, aquest és un tema —com saben tots vostès— que ja té història en aquest Parlament. Jo m'alegro; d'alguna manera, que a força de ser tossuts es van aclarint les coses.

En molt anteriors preguntes, interpellacions fins i tot, es negaven fets que avui, en respostes escrites, ja la Conselleria admet. Per tant, anem progressant, anem aclarint una pila de temes obscurs que havíem denunciat i que, a poc a poc —repeteix— van quedant en el seu lloc.

El cert és que, des del moment del traspàs, o en el moment del traspàs dels béns del temps lliure, la situació de cadascun d'aquests serveis era, com a mínim, complicada, és cert. Però el que és igualment cert, o més cert —i això és el que venim dient, des de fa anys— és que l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya, l'actuació de la Conselleria de Treball —que era, al cap i a la fi, el responsable immediat— ha estat nul·la, en bona part, fins aquests moments que s'estan començant a reconèixer situacions que nosaltres havíem dit i que se'ns havien negat.

El senyor Ribó feia esment a una resposta que l'Honorable Conseller de Treball em va adreçar i que està publicada, en la qual finalment i després de molt insistir, m'explicava —i està a disposició de tots vostès en el *Diari Oficial*— la situació jurídica de cadascun d'aquests béns traspassats. Jo li agraeixo aquesta resposta, sincerament, però li he de dir que, encara aquesta resposta, tot i que va dient coses cas per cas —i ara hi entrarem—, és encara un prodigi d'opacitat.

A partir de la seva resposta, senyor Conseller, vostè —i ara ho podem comprovar— podrà veure que encara hi ha un desgavell importantíssim i unes contradiccions en el seu propi escrit, difícils d'aclarir, a no ser que ara se'ns corregeixi, diguem, la resposta que vostè mateix ens va donar.

En primer lloc, ens diu que ara es comença a arreglar la situació jurídica d'una sèrie de béns —ara, després de sis anys que el Govern de la Generalitat els té en transferència, els pot administrar. I ens diu que es dóna prioritat a una sèrie de coses que, certament, s'han fet, com la millora d'algunes residències, —no ho hem negat mai, i ens n'alegrem— i que es dóna prioritat també a les llars del productor, i s'han establert concerts de gestió amb aquestes llars. Però no ens diu ni quins concerts, ni quins convenis ni amb quin contingut.

Ens parla de la residència de Les, convertida ja en escola d'hoteleria i, com a mínim, el que ens sorprèn a nosaltres, és que aquí, el Col·legi Verge de la Mercè —Passeig de la Zona Franca—, l'escola d'hoteleria molt més a prop, amb capacitat per a quatre-cents alumnes, està tancada, no funciona, i és competència del Govern de la Generalitat. No entenc jo, com una escola d'hoteleria s'ha d'anar a muntar precisament a Les, quan a Les hi havia, o tenia, una altra funció, la funció del turisme social —de la qual feia esment l'Il·lustre Diputat senyor Ribó— i que, a més a més, als incompliments que ell deia, hi podríem afegir encara una Proposició no de Llei votada pel Grup de la majoria, a la passada legislatura, a iniciativa socialista, i que es comprometia el Govern a endegar una política concreta de turisme social.

Però anem més enllà en les seves respostes —i per fer més palesa aquesta contradicció en els termes de la qual jo li parlava—, anem a veure alguns exemples, que no tots, perquè el temps tampoc ho permet: Canet de Mar, a Canet de Mar vostè ens diu: «L'Ajuntament de Canet gaudeix d'una autorització d'ús temporal d'aquest local, el qual està destinat a casal de cultura. L'Ajuntament hi organitza actes de conferències, exposicions, etcètera, i pràcticament totes les entitats i associacions culturals sense fi de lucre desenvolupen, en aquest local, les seves activitats i reunions.» S'està tramitant la renovació de l'esmentada autorització d'ús temporal. Em sembla que la utilització pot ser correcta —això no ho discuteixo—, anem a veure la definició jurídica. Vostè no ens diu quins són

els criteris d'atorgament. Es tracta d'una concessió? De què es tracta? Quin tipus d'autorització és el que vostè dóna a l'Ajuntament de Canet, d'això no ens en parla, ens diu unes, o ens parla d'unes activitats que desenvolupa l'Ajuntament en aquest centre. No ens parla de la seva definició jurídica. Quant a Vilanova i la Geltrú —magnífica residència— s'està estudiant, en aquests moments, a quins fins es destinarà una residència magnífica, en estat de ruïna en aquests moments, com vostè sap, senyor Conseller —i ho poden saber les senyores i senyors diputats perquè ho hem dit en aquesta tribuna i és ja de domini públic—, ara, després de sis anys, vostès estan pensant què farem amb la residència de Vilanova.

Calella, la Llar del Productor, en virtut de quin títol el té l'Ajuntament? Amb quins criteris? Exactament igual que en el cas de Canet, vostè, d'això, no ens en fa esment.

El Teatre d'Esparreguera, diu vostè, per una banda —i això és una qüestió curiosa—, que: «L'Ajuntament d'Esparreguera va clausurar aquest teatre per manca de llicència, que està pendent la resolució del contenciós administratiu plantejat per l'antic llogater. El Departament de Treball, dins l'informe que està elaborant el Gabinet Jurídic Central, prendrà la decisió que estimi més adient per tal d'aconseguir el desnonament de l'esmentat llogater, que ocupa el local en mèrits del contracte d'arrendament atorgat al seu favor per la Delegación Nacional de Sindicatos.» Està pendent de contenciós; per tant, a què ve que vostè, mentre està pendent del contenciós, digui si els seus serveis jurídics aplicaran o no aplicaran el desnonament? I parlant del casino-bar vostè ens diu que està arrendat, però no ens diu ni per què, ni a qui, ni com està arrendat, i, més enllà, diu que hi ha dues habitacions que s'han cedit per part d'un llogater i que les té un determinat grup polític. Qui les ha cedides, aquestes habitacions? Les ha cedides el llogater? Amb quin títol? I amb quina contradicció! Perquè, per una banda, vostès diuen que el tenen a precari i, immediatament, ens diuen que és una utilització d'ús temporal. No és una contradicció en els termes? Ens parlen de Girona, i no ens diuen de quin títol. Ens parlen d'Almatret i ens diuen que, des de fa més de trenta anys, està ocupat per uns determinats senyors. I que ara, després de trenta anys, vostès estan tractant de resoldre el problema. Com, jurídicament, pregunto jo, després de trenta anys vostè podrà resoldre aquest problema? I tampoc ens parla, en aquesta ocasió, del títol concret de la residència o de la casa, de la llar d'Almatret.

Residència de Tarragona. Partida de Bulladera, no ens diu quin títol; càmping de Pineda, n'ha parlat a bastament i suficientment l'Il·lustre Diputat, senyor Ribó. Banyoles, ens diu, el cas de Banyoles és també un cas que podríem comentar, ens diu: «D'aquest terreny, n'ostentava la titulació l'Institut Social del Tiempo Libre, per cessió de l'Ajuntament de Banyoles. Malgrat això, hi havia una clàusula de reversió, cas que l'Organización Sindical no edificués unes instal·lacions esportives en el termini de cinc anys.» De cinc anys, a partir de quan? Però, en tot cas, aquesta clàusula de reversió, en termes jurídics, què era? Una condició resolutòria? Era una venda amb pacte de retrovenda? O era simplement donada amb una clàusula de reversió que vostè no explica en què consisteix? En tot cas, si agafem la Llei del Patrimoni i el seu reglament, veurem que, pràcticament, tots els articles que hi fan esment estan contradits; estan contradits, i això ens preocupa.

Nosaltres, senyor Conseller, a part de dir-li i repetir-li que aquest escrit per a nosaltres no és «de rebut», perquè no ens explica absolutament res, simplement ens alegra que, per primera vegada, ens digui que hi ha aquests problemes, o que es fan unes determinades activitats, el que ens preocupa és la manca de voluntat política del Govern del seu Departament.

L'any 81 —vostè ho sap— es va crear el Consell Català del Temps Lliure, es va crear, però no s'ha materialitzat encara, després de sis anys, no s'ha reunit, no s'ha materialitzat; per tant, aquesta creació equival, exactament, a res.

Vostès havien parlat de la voluntat de crear l'Institut del Temps Lliure Català, i en van parlar l'any 81, som a l'any 86. Pensen crear l'Institut del Temps Lliure de Catalunya? Aquesta és una pregunta també que li adreço.

Finalment, a mi em sembla perfecte que algunes d'aquestes residències, d'aquests serveis puguin ser usufructuats per determinats col·lectius, siguin ajuntaments, sigui qui sigui, si aquest és el destí millor possible que poden tenir, em sembla perfecte. Però, simplement per recordar els orígens, senyor Conseller : aquests són béns sindicals i, si són béns sindicals, vostè, senyor Conseller, a l'hora d'atorgar-los a un determinat col·lectiu o a una determinada institució ha de comptar amb els sindicats, perquè són ells, al cap i a la fi, qui són els titulars d'aquests béns. Per tant, nosaltres li preguntem : pensa el Consell Executiu, pensa l'Honorable Conseller de Treball parlar amb les forces sindicals, parlar amb el Consell de Treball per decidir quin ha de ser el destí de cadascun d'aquests béns i, en tot cas, per anar resolent, cas per cas, totes aquestes contradiccions de situació jurídica a la qual estan sotmesos? Aquestes, senyor Conseller, són les preguntes que genèricament, i d'altres —no tinc més temps—, li faria i que globalitzen aquesta interpel·lació, amb caràcter molt general, i que li preguntem quin és el propòsit de capteniment del Consell Executiu amb vista a l'Institut, als béns que eren de l'Institut Social del Temps Lliure.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol intervenir? L'Honorable senyor Badia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, segurament que el temps de què dispo no ens donarà prou per donar satisfacció a totes les qüestions que aquest tema, doncs, suscita. En qualsevol cas, m'ofereixo per, si cal, procedir a debatre en Comissió i aclarir aquelles coses que aquí el temps no donés per poder-ho aclarir.

Prescindint d'algunes al·lusions, algunes expressions introductòries, anirem directament a exposar quina és, doncs, la política de la Conselleria en matèria de béns transferits de l'antic Institut del Temps Lliure. Amb el Reial Decret 2688/80, de transferències en matèria de temps lliure de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, es transferien tots els serveis, personal, crèdits i béns de l'Institut Social del Tiempo Libre a Catalunya. La Generalitat de Catalunya assumia així, tant la gestió a les instal·lacions i serveis com tots els drets i deures que l'Estat tenia fins aquell moment sobre els béns, és a dir, es transferia també la propietat, i passava a formar part, tot aquest patrimoni, del patrimoni de la Generalitat de Catalunya. El fet que posteriorment hagi estat promulgada la Llei de Cessió del Patrimoni Sindical Acumulat no afecta el dret de propietat de la Generali-

tat sobre aquests béns, perquè queden expressament exclosos del patrimoni sindical acumulat, en l'article segon d'aquesta Llei, del 8 de gener darrer.

Els béns immobles traspassats, d'acord amb l'esmentat Reial Decret, van agrupar-se en els següents grups : residències, llars del productor, instal·lacions esportives, i uns altres béns : un terreny i un càmping.

Per la seva dimensió, el destí que pot donar-se a la residència de Canet —excessivament petita— és més similar a les llars del productor que no de residència i, per aquest motiu, la incloem en aquest darrer grup. Detallaré, per instal·lacions, quins són els serveis que es realitzen en aquestes instal·lacions i quin ús es dona a tots els immobles.

Quant a residències : les residències en funcionament en l'actualitat són : la Ciutat Residencial de Tarragona i la Residència de Llançà, que ja funcionaven en el moment de la transferència, i la Residència de Les posada en funcionament pel Departament de Treball a mitjan any 1983. Anteriorment no havia entrat mai en funcionament.

Quant a la Ciutat Residencial de Tarragona, té una cabuda de mil persones. L'any 1981 aquesta instal·lació va oferir als residents cent disset mil estades. Per la recent transferència, aquell any la gestió va fer-se encara des de l'Administració de l'Estat, els anys següents, ja en plena gestió per part del Departament de Treball, van assolir-se les següents xifres d'ocupació : l'any 82, 127.000, l'any 83, 123.000, l'any 84, 132.000 i l'any 85, 135.000 estades. Hi ha hagut, doncs, llevat de l'any 1983, un increment continuat en les xifres d'ocupació.

Pel que fa a les instal·lacions, durant els quatre anys de gestió, s'han invertit en les ciutats residencials per a millorar-les —ja que en moltes mai no s'hi havia efectuat cap obra important de manteniment—, s'hi han invertit 140 milions de pessetes, concretament, les zones polisportives estaven en estat ruïnós i, actualment, han estat transformades en un modern equipament esportiu. Per a l'any 86 està previst oferir els mateixos serveis als residents i al públic en general que vulgui gaudir de les instal·lacions, augmentant-ne, en la mesura que sigui possible, els nivells d'utilització. Això està previst per fer-ho durant vuit mesos i escaig, ja que l'estacionalitat del servei no aconsella mantenir-lo obert tot l'any. El calendari d'atenció al públic pràcticament comença, doncs, al març —no entro en detall específic— i acaba, doncs, el novembre, distribuït en tres temporades : baixa, mitjana i alta. Gran part de la temporada mitjana i tota la temporada alta l'acolliment de residents està fixat entorn de quinzenes, tampoc entro en el detall específic de cada quinzena, i quant als preus previstos per a les estades, segons les diferents temporades i edats i condició dels residents, són els següents, són uns preus realment mòdics, són si fa no fa els de les altres residències de l'Estat, almenys fins aquest any 85. Aquest any 85 s'ha aplicat, aquí, el coeficient d'increment equivalent al del cost de la vida, perdó, al del cost de la vida, concretament, sí, el 9% d'increment —no sé quina de les altres comunitats ha aplicat també aquest criteri, però estava al mateix nivell que la resta d'instal·lacions de l'Estat.

L'estada en temporada alta, que és evidentment la més cara, és de 1.650 pessetes per dia, que es redueix, en el cas dels nens, les criatures, a la meitat. A la temporada mitjana, són 1.400 pessetes, i a la temporada baixa, de 1.100. També hi ha

les reduccions, pràcticament a la meitat, per a les criatures inferiors a dotze anys. Es tracta, evidentment, de preus polítics, atès que l'objectiu prioritari de la gestió és, al nostre criteri, oferir al major nombre de treballadors la possibilitat de gaudir d'unes vacances a preus reduïts. Aquests preus, per tant, no responen a criteris econòmics de cost del servei ofert, no obstant això, aquest criteri no implica, sinó tot al contrari, que la gestió no es realitzi d'acord amb la màxima racionalitat econòmica, i s'han aconseguit, durant aquests anys, reduccions importants del nivell de dèficit de l'explotació.

Tot el que hem dit fins ara respecte a preus i torns fixos és comú a les altres dues residències en funcionament. La residència de Llançà té una capacitat per a 155 persones, de manera que, en aquest cas, la residència ja funcionava l'any 81, aquest any va assolir-se una ocupació de 7.950 estades. Durant els anys de gestió del Departament, les xifres d'ocupació han evolucionat de la manera següent: l'any 82, 8.600; l'any 83, 11.700; l'any 84, 9.600 i l'any 85, 13.600. A més de la uniformitat de Tarragona, en aquest cas, també s'ha aconseguit un important increment del servei per als treballadors. Pel que fa a les instal·lacions, hem de dir que, malgrat que fos traspasada en activitat aquesta residència, tenia greus dèficits d'infraestructura, dèficits que el Departament de Treball ha anat resolent al llarg d'aquests anys, molt especialment durant l'any 85. La xifra d'inversió del Departament durant aquests quadriennis ha estat de 60 milions de pessetes. Entre aquestes inversions cal destacar el remodelatge total de l'edifici principal de la residència, la reforma del menjador, etcètera, no entro en més detall per no reduir el temps per a les altres coses pendents de dir.

El període d'obertura al públic també ha estat augmentat. Al principi de l'any 81 la residència funcionava, tot just, quatre mesos a l'any. El 86 funcionarà pràcticament sis mesos, el detall del qual, tampoc específic. Quant a la residència de Les, aquesta té una capacitat per a dues-centes vint-i-cinc persones, és residència-escola d'hoteleria a la vegada, no és solament escola, és realment la seva funció de residència. Amb tot, hi ha unes temporades molt baixes que precisament són les que pot compartir perfectament amb l'escola. Va ser traspasada sense que funcionés cap de les dues activitats per a les quals estava destinada. A més, l'edifici havia estat construït de forma molt defectuosa. Durant l'any 82 i part del 83, el Departament realitzà diverses obres de rehabilitació de l'immoble i l'adquisició d'equipament i mobiliari necessari per al funcionament de la residència.

Finalment, el maig del 83, van arribar els primers residents, i el novembre del mateix any van iniciar-se els cursos de l'escola de formació professional d'hoteleria, amb la col·laboració del Departament d'Ensenyament.

Creiem que és important la ubicació d'aquesta escola a Les, precisament perquè és una zona que necessita molt aquesta activitat i aquesta formació. A part, evidentment, els alumnes que acaben allà guarden gran diferenciació amb els que podrien procedir de l'escola d'aquí, a Barcelona. Allà, l'alumnat està previst entre quaranta i seixanta persones; per tant, evidentment, que no té comparació amb d'altres necessitats que hauria, en tot cas, d'explicar la seva satisfacció el Departament corresponent.

Al maig del 83 varen arribar els primers residents i la inversió

realitzada en els quatre anys de gestió ha estat de 1.000 milions de pessetes... —de 100 milions de pessetes, perdó—, la major part dels quals van desprendre's durant l'any 82.

Pel que fa al servei donat fins ara de residència, estrictament de residència, l'evolució de l'ocupació ha estat la següent: l'any 83, 15.000 estades; l'any 84, 29.000 estades; l'any 85, 32.000 estades. Per tant, això, de residents; no fem referència, en aquest cas, a l'escola d'hoteleria.

S'observa, com en els altres dos casos, l'augment del servei ofert durant els anys que ha funcionat la instal·lació. L'existència de l'escola d'hoteleria en el mateix edifici de la residència condiciona, en aquest cas, el període d'atenció al públic. Si normalment hi ha una forta estacionalitat en aquestes instal·lacions, a Les s'agreuja per la menor accessibilitat del lloc. Les temporades baixes són, en aquest cas, més baixes que en altres residències. Malgrat això, l'escola obliga a mantenir durant tot l'any l'edifici en funcionament, per tant, la residència resta oberta. Tampoc entro en detall del calendari, però des de l'1 de gener fins al 31 de desembre es distribueix en temporada baixa, alta, i mitjana.

Hi ha en aquest cas més varietat en les temporades, com he dit abans, per la temporada d'esquí de Nadal i de Setmana Santa. Pel que fa als torns de l'estiu i els preus, són els mateixos que a Tarragona i a Llançà.

La de Núria, no s'ha mencionat. La residència a Núria, tot i que havia estat en funcionament abans del traspàs, va ser traspasada en total inactivitat i en un elevat grau de deteriorament. La solitud del paratge i l'abandó a què havia estat sotmesa la instal·lació han obligat el Departament de Treball a destinar-hi una quantitat de recursos molt important abans de poder-la posar en funcionament.

Durant l'any 85 s'hi han invertit 12,5 milions de pessetes, i per al 86 està previst d'invertir-hi 64,5 milions, abans que pugui entrar en funcionament. Les característiques d'aquesta residència —atesa la seva ubicació— fan aconsellable que quan es posi en marxa es faci d'una manera diferenciada de les altres tres. És una residència estrictament de muntanya, amb un únic accés a través del cremallera que uneix Ribes de Freser amb la Vall de Núria. És, per tant, necessari —per poder aconseguir-ne la màxima utilització— donar-li un tractament d'alberg de joventut.

Per tant, s'ha concertat amb la Direcció General de Joventut i amb l'Institut Català de Serveis a la Joventut una forma de protecció específica per a aquest alberg juvenil.

També s'ha parlat de l'edifici de Vilanova i la Geltrú. La residència de Vilanova i la Geltrú, per ser la més petita de totes aquestes instal·lacions residencials, i atenent també —malgrat tot— limitacions pressupostàries i el nivell de rendiment, ha estat la darrera pel que fa a l'estudi de realització i al projecte d'inversió.

Per aquest any, a més, doncs, d'ésser iniciada ja la seva rehabilitació, es començaran a practicar ja les primeres obres d'engegament i, evidentment que aquest immoble ens obliga també a explotar-lo diferentment de les altres residències actualment en ús, i, per tant, també hem cregut més adient fer-ho a través de la Direcció General de Joventut, perquè creiem que tant pel lloc com per la seva composició i les seves, fins i tot, reduïdes dimensions és el millor ajust que hi podem donar. S'havia parlat amb anterioritat, fins i tot, de donar-hi

alguns altres usos. Concretament, fins i tot, vaig estar-ne parlant amb el Secretari General de la UGT aquí a Catalunya; em va demanar l'ús d'aquesta antiga residència. Li vaig dir que quan volgués en podríem parlar, però fa ja més, o aproximadament, un any, i no ha demostrat un interès específic. Per això hem continuat les gestions de cara a donar-hi una destinació a favor de la joventut.

Pel que fa al grau de satisfacció del servei que han donat les residències en funcionament, cal considerar-lo satisfactori, no sols per les informacions recollides pel mateix Departament, sinó també d'altres organismes.

En relació amb les llars del productor. Respecte a les llars del productor, no són susceptibles de ser gestionades directament com a tals, amb una satisfactòria rendibilitat social, i la política del Departament de Treball ha estat encaminada a subscriure acords amb els ajuntaments o altres entitats de caràcter públic i social, interessades en el seu aprofitament, sempre garantint l'ús públic dels béns i el compliment de les finalitats per les quals van ser transferides. Puc posar a disposició de l'Il·lustre Diputat interpellant les diferents contractacions, els diferents documents que s'han anat establint al respecte. Crec que ara l'ora allargar-me excessivament si havia d'entrar en la lectura de cadascun d'aquests documents.

Quant a la situació específica de cadascuna d'aquestes llars del productor, evidentment, vaig donar una resposta per escrit; sembla que no és prou satisfactòria, no sé si jo en aquest moment podré ser prou explícit en totes i cadascuna d'elles. De totes maneres, he procurat portar la documentació corresponent, per si per alguna cosa hi haig de fer una referència més explícita. En tot cas, realment, està publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 123, del 2 d'abril d'aquest any, a pregunta del Grup Socialista. O sia que, en síntesi, la de Calella està cedit el seu ús a l'Ajuntament amb les finalitats socials específiques, precisament atenent els objectius de la transferència.

Igualment a Canet, també està adscrit a l'Ajuntament. A Almatret també està cedit a l'Ajuntament. La veritat és que la formalització del contracte, concretament amb Almatret, no ha estat subscrit en aquest moment perquè em van demanar, o em van suggerir, de fer-hi cert acte de solemnitat, i em sembla que és el dia 16 d'aquest mes que vaig allà, a Almatret, expressament a signar l'acord aquest, que formalitzem aquest dia amb l'Ajuntament d'Almatret. Amb tot, vull dir que a la pràctica ja està concedit.

A Esparreguera, realment, és una situació molt més complexa. Està arrendada l'explotació del bar ubicat a l'antic Ateneu, i, per tant, és un arrendament, doncs, que s'ha de rescindir per poder-la destinar a les finalitats que hem perseguit amb les altres llars.

I existeixen, realment, acords en el mateix sentit per a la cessió i ús de l'aprofitament d'aquests locals amb l'Ajuntament de Figueres, la cooperativa de Blanes, el patronat del municipi Isaac Albéniz a Girona, i també, igualment, a l'altra llar de Blanes, que d'aquesta estem pendent de determinar si es cedeix la seva concessió a favor de l'Ajuntament, o del casal del poble.

Respecte a la Llar del Productor Sant Narcís, de Girona, aquí hi va haver un error en la transferència d'aquesta llar, per tal com no va ser traspasada la propietat, sinó sols l'ús. I

aquest ús es va cedir a l'Ajuntament de Girona, al qual interessava la utilització de la llar com a zona d'equipament del grup d'habitatges Sant Narcís, on es troba ubicada la llar esmentada. Per tant, l'Ajuntament va adquirir aquesta propietat i ha consolidat, evidentment, l'ús, el domini directe amb el domini útil.

Quant a la Llar del Productor de Cercs. El terreny que té destinat l'Ajuntament per a la construcció d'un centre cívic, ara com ara és propietat municipal, i no de la Generalitat de Catalunya. Pel que fa a la indemnització resultant de l'expropiació de la Llar del Productor, està encara per determinar, per tal com la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental va paràlitzar l'expedient abans de la fixació de l'aprovació, a conseqüència de la intervenció de l'Ajuntament, que reclamava uns drets, que nosaltres entenem que legalment no li pertoqueu.

Després de llargues negociacions, s'ha donat a l'Ajuntament de Cercs un termini, termini que em sembla que acaba el dia 15 d'aquest mes, per prendre una decisió sobre si desisteix o no de les seves pretensions. Si l'Ajuntament opta per retirar-se del procediment, la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, constant-li prèviament l'acord assolit entre ambdues parts en litigi, reprendrà la tramitació de l'expedient, i, un cop percebuda la indemnització, aquesta es destinarà a acomplir finalitats anàlogues a les que complia la propietat expropiada.

En cas contrari, igualment es reprendrà l'expedient amb audiència dels dos interessats, i citant el Ministeri Fiscal fins a la fixació de l'aprovació i la seva consignació. Paral·lelament s'iniciaran les actuacions davant els tribunals, per tal que aquests dirimeixin la qüestió plantejada. L'interès d'arribar a un acord amb l'Ajuntament, malgrat les dificultats de les negociacions, rau en què la manca d'aquest acord retardaria encara més la resolució del conflicte, conclusió a la qual s'ha arribat després de diverses converses i entrevistes amb els representants de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental.

Quant a instal·lacions esportives. Les instal·lacions esportives de Sant Andreu, un cop es va resoldre a favor de la Generalitat el plet promogut per l'Ajuntament de Barcelona perquè, entre les diferents dificultats amb què ens hem trobat, també hem tingut aquests litigis. La sentència, concretament, aporta pocs mesos, la que ens va donar la raó a la Generalitat davant de la reivindicació que feia l'Ajuntament de Barcelona, però està realment en funcionament, i en un òptim funcionament!

Igualment les instal·lacions de Valls, que aquestes les porta directament l'Ajuntament de Valls.

Quant a d'altres instal·lacions: el terreny de Banyoles..., veig que se m'acaba el temps, jo voldria haver deixat aclarits encara alguns altres temes, no sé si m'ho permet, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Podrà fer-ho en el temps de rèplica, si li sembla.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Bé, voldria dir que les instal·lacions dels terrenys de Banyoles i de Pineda ho aclariré, doncs, amb posterioritat, si és de l'interès de la Cambra —evidentment, suposo que sí—, i quant a la política general que hem seguit en el temps lliure, també voldria aclarir-ho, però ho aclariré, doncs, en el torn de rèplica a la qüestió que s'ha plantejat en relació amb el famós Institut del Consell del Temps Lliure, perquè han estat, evidentment, dues possibilitats considerades per aquest Departament.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors

diputats.

El Sr. PRESIDENT : Els il·lustres diputats volen replicar? El senyor Ribó té la paraula. Replicaran tots dos? Aleshores, cinc minuts cada un, eh?

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Jo, escoltant-lo, senyor Conseller, no sé si m'estava fent una oferta turística per a aquest estiu, en la qual, entre d'altres coses, m'informava que hi ha un cremallera que va de Ribes a Núria, o m'estava respondent seriosament a la pregunta que jo li he fet sobre si el Consell Executiu té una política de turisme social; a la pregunta que jo li he fet sobre determinats béns concrets, i a les preguntes que li ha fet el senyor Guitart. I com que hi ha coses que no ens han satisfet, per això utilitzarem la rèplica.

Senyor Conseller, vostè diu que li falta temps per respondre. Han tingut sis anys per respondre aquestes preguntes, i estem al 86, a sis anys de govern de Convergència i Unió, encara sense aclarir-les. Fixi's si no ens aclarim, que encara ni vostè mateix s'aclareix, perquè avui ha dit coses diferents de les que li ha dit al senyor Guitart per escrit. Per exemple, del cas de Cers, el que vostè acaba de dir des d'aquesta tribuna —i poden fer tots els diputats, aquest exercici senzill, si creuen que jo ho he escoltat malament— és diferent i contradictori amb el que diu a la pàgina 5971, del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, del dia 2 d'abril del 86. Quina versió val, l'escrita o l'oral, senyor Conseller? O sigui, primera qüestió : vostès no saben què és el que els han traspassat, i quin ús en poden fer. No ho saben ni avui, pel que acabo de comprovar, amb gran sorpresa per part meua.

Senyor Conseller, per exemple, pel que fa al càmping de Pineda, que, vostè, en la resposta, diu al senyor Guitart que no és de l'Institut, en una carta que firma el senyor Manel Feo i Manso, que vostè el coneix, perquè és el Secretari General de la Conselleria, ens diu que «l'adreça del Temps Lliure a Pineda és el Càmping Fernández Galán, de Pineda de Mar, etcètera». En què quedem? I aquesta carta és del gener del 85! És o no és del Temps Lliure? Un alt càrrec del seu Departament diu que sí i, vostè per escrit diu que no. O sigui, ho repeteixo : vostès no saben —o diuen que no saben, o juguen amb aquest mar de contradiccions— què és el que tenen a les mans per fer turisme social.

I, fins i tot, li podria citar contradiccions que avui vostè ha comès, com la que ha dit de la Llar de Cers, respecte a aquest escrit que tenim a les nostres mans en el butlletí oficial des del 2 d'abril.

Per exemple, no ha dit res sobre la venda de Girona, perquè m'ha parlat d'una de les dues llars de Girona, però, de l'altra, la venda que el Ministeri diu : «La Generalidad no dice nada», vostè continua sense dir «nada». És ven i tranquils, que no passa res; perquè és un bé públic per a ús social al qual vostès es giren d'esquena.

Senyor Conseller, la primera cosa que caldria que ens aclarissin és què és el que han traspassat de debò, i quina n'és la situació, perquè, fixi's : després de sis anys, diu que estan aclarint la situació jurídica d'aquests béns. A vostè li sembla seriós que, després de sis anys, encara estiguem aclarint la situació jurídica? Li sembla seriós que, després de sis anys, vostè es contradigui amb el seu Secretari General? Li sembla seriós que vostè es contradigui amb la seva pròpia resposta per escrit? Després de sis anys? És que no és el *question time* de la Cambra

dels Comuns —pregunta instantània i sobre una cosa que, a la millor, vostè no en recorda en aquell moment la informació! Portem sis anys intentant treure l'aigua clara sobre aquest tema! Per tant, primera qüestió : vostè acaba d'oferir-se a fer una informació en Comissió. Espero que el Grup que li dona suport votarà un punt d'una moció que digui que, en Comissió corresponent, s'informi detalladament, prèvia tramesa per escrit de la relació corresponent, de tots els béns que tenim. O no? He entès bé o no, la seva oferta? Si és aquesta ja li anuncio que un primer punt de la moció podria anar per aquest camí : aclarir-nos quin és l'inventari, perquè ni en això ens aclarim, en sis anys. Potser els podrem ajudar, i potser podríem convocar aquells que no volen convocar, que estan més informats que nosaltres i que vostès, perquè ens ajudin a aclarir-ho.

Segon punt : la negociació amb les centrals sindicals. Les seves respostes per escrit i orals van plenes de promeses de convenis, la majoria dels quals són amb els ajuntaments. Curiosament, vostè no s'ha posat a la boca centrals sindicals. Sap que tota la legislació europea, espanyola, la de les comunitats autònomes i la que vostè té en projecte —tenia, perquè ja no se'n sap res més— parla de centrals sindicals? És que no hi tenen res a veure, sobre els béns del turisme social, les centrals sindicals? És que no pensa establir convenis amb ells? És que han de ser convidats de pedra o s'ho han de mirar des de fora? És que, essent els representants de la part de la població que més pot utilitzar aquests béns, no els donarem cap mena d'entrada en aquesta qüestió? Per tant, segona pregunta, senyor Conseller, i segon punt que li anuncio de la moció : pensa vostè negociar seriosament aquesta qüestió amb les centrals sindicals, amb totes les centrals sindicals, en funció de la seva representativitat, òbviament, eh? Per a això hi ha eleccions sindicals i per a això es coneixen els quòrums de representació. Tant d'interès tenen vostès, amb raó, a recordar-nos la representació parlamentària, quan es tracta de determinades institucions que incumbeixen aquest Parlament, permeti'm que li recordi la representació sindical quan es tracta de decidir coses sobre les organitzacions sindicals.

Tercera qüestió : vostè —no en parla, i li demanaria que en parlés—, el 17 d'octubre del 85, ja no és el senyor Rigol, sinó vostè, va trametre al Consell de Treball un projecte de llei de creació de l'Institut Català del Temps Lliure. On és? Al fons del mar, senyor Conseller? En algun calaix perdut de la Conselleria? Ja no se'n pot parlar mai més, d'aquest projecte de llei? M'agradaria que em digués alguna cosa. Ja l'ha abandonat? Ara ja va tot via conveni, i com ens ha dit aquí, «actes solemnes d'inauguració amb els ajuntaments», o anem, de debò, com vostès fins i tot van arribar a fer —m'imagino que amb un gran esforç de voluntat—, a posar-ho negre sobre blanc en un escrit «Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català del Temps Lliure»? Ens podria respondre respecte a això? Ens en podria donar alguna informació? Hi ha voluntat per part d'aquest Govern d'anar de debò a la creació de l'Institut Català del Temps Lliure, mitjançant aquest projecte de llei? I li anuncio, doncs, el tercer punt de la moció, o un possible tercer punt de la moció, perquè possiblement, ara, se'ns han guardat respostes molt clares i molt prometedores i ens hauran de fer rectificar a l'hora de redactar la moció.

Per tant, senyor Conseller, nosaltres exigim al Govern de Convergència i Unió —i ho repeteixo : no és el seu problema,

senyor Badia, no jugui aquest Consell Executiu com va jugar, en part, amb els 5.000 milions, a deixar-li a vostè la roba bruta— una política de turisme social, que passa pel seu Departament, però que és de tot el Govern; exigim que no es facin l'esquerp, deixant el brau, el toro important a mans del Conseller i que, si pot ser, li passi pel damunt, com n'hi han passat d'altres, i escapolint el tema la majoria del Govern. Exigim que ens aclareixin quines són les voluntats pressupostàries sobre aquesta qüestió, i si un projecte de llei —que és el Govern qui l'aprova, no vostè sol, sinó un Govern— vindrà a aquesta Cambra per solucionar aquesta qüestió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades, senyors diputats, jo vull creure sincerament, senyor Conseller, que, efectivament, vostè començava a respondre la interpellació quan s'ha encès el llum vermell, perquè és que, abans, senyor Conseller, vostè no ens ha contestat absolutament res del que li havíem plantejat, i no ens pot dir «és que no sabia què em preguntàveu». És que, escolti, senyor Conseller, no sé quantes preguntes hem fet, quantes interpellacions hem fet, quantes accions de diversos tipus hem fet, com perquè vostè sàpiga què havia de dir. Vostè, fins i tot, penso que serà difícil que puguem parlar; ens haurem de comunicar per escrit. Ens podia haver enviat una cinta magnetofònica, i ens hauria contestat, perquè és un diàleg de sords, senyor Conseller. No s'hi val; no s'hi val, perquè nosaltres li hem plantejat qüestions molt concretes que vostè no ens ha contestat. Ja ho ha dit el senyor Ribó : ha tingut sis anys, per contestar. Potser sí que, en aquesta tribuna, amb quinze minuts, amb vint minuts, no hi ha temps de fer-ho, però és que en el Consell de Treball, en sis anys, tampoc s'ha fet. En sis anys tampoc s'ha fet. I nosaltres hem plantejat aquí unes qüestions bastant de fons : unes, simplement, de qüestió jurídica —ja deixo estar les contradiccions evidents que han sorgit en aquest debat d'aquestes interpellacions—; li hem plantejat unes qüestions que vostè, en la seva resposta que m'havia adreçat a mi, i quan jo li he dit : «Escolti, això no és correcte, no és així», no em contesta, i no ens ha contestat una sèrie de coses.

Jo li vull agafar també la paraula de la seva oferta, senyor Conseller, de poder-ne parlar, de poder-ne parlar en el marc del Parlament, no en cap despatx, en el marc del Parlament, tal com s'han de fer les coses, perquè quan una cosa s'ha demanat tantes vegades, doncs, quasi, també convé fer-les d'una manera pública, amb llum i taquígrafs, fer-la bé. Nosaltres proposarem també aquest punt en la moció respectiva i demanem que no es desdigni de les seves paraules aquí, que influeixi —si pot— en el seu Grup parlamentari perquè voti afirmativament i a veure si així, d'una vegada, podem aclarir aquest tema definitivament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, evidentment, jo hauria de dir que qui tingui orelles per sentir, que escolti (*remor de veus*), perquè, si després d'haver fet l'exposició que he fet, diu que

no he contestat re de re, haig d'interpretar que, realment, no han sentit re de re. (*Remor de veus*).

Bé. Llavors continuaré, perquè aquí alguna cosa que se m'ha demanat realment és la que estava pendent d'aclarir. Per tant, continuaré en relació amb el terreny de Banyoles i el càmping de Pineda que, evidentment, del càmping de Pineda, jo no n'havia parlat encara.

Pel que fa al terreny de Banyoles, aquest terreny prové d'una cessió efectuada per l'Ajuntament de Banyoles a l'organització sindical. En el moment de la transferència, ja havia transcorregut el termini legal per complir la condició que obligava el cessionari a construir una pista polisportiva coberta. Per tant, en aquests moments, no tenim cap dret específic sobre aquest terreny. Amb tot, realment, hi ha dues expectatives, dues alternatives, que són continuar negociant amb l'Ajuntament de Banyoles que, realment, es torni a concedir aquesta concessió a favor de la Generalitat de Catalunya i, en aquest cas, si la Generalitat disposa dels mitjans necessaris per realitzar les instal·lacions esmentades, es podria fer, o bé complir la legislació aplicable als béns de les entitats locals, i procedir a la formulació de la reversió del terreny que s'havia cedit amb aquesta finalitat, el temps de la qual va transcórrer abans no es fes la transferència.

Quant al càmping de Pineda, és un càmping que és ubicat en la zona de domini públic del litoral i, per tant, no és un bé susceptible de ser transferit. En tot cas, podria haver-se traspassat la concessió del MOPU per a l'ocupació de domini públic, la qual cosa no va ser possible perquè aquesta concessió no existia per haver estat sempre denegada pels tribunals en successives instàncies.

El Pla d'Ordenació de la platja de Pineda preveu que la zona ara ocupada pel càmping es destini a zona esportiva i a aparcament. Per tant, i en virtut de la legislació de costes, és denegada qualsevol sol·licitud de concessió que suposi una destinació diferent a la prevista pels plans d'ordenació.

La Generalitat no ha pogut inscriure cap títol referent a aquest càmping, raó per la qual no ha pogut procedir judicialment en contra dels que actualment l'estan ocupant, i és aquesta la raó per la qual —hi insisteixo— aquest, com altres béns, continuen en litigi. Litigi, per cert —ja m'hi he referit abans—, per exemple, no depèn de mi que procediments iniciats fa anys no els resolguin els tribunals fins a data recent, com és el cas d'aquesta sentència a què abans m'he referit, la resolució de la qual diu : «Desestimando la demanda planteada por el Excelentísimo Ayuntamiento de Barcelona contra la Generalitat de Cataluña y contra el Instituto Nacional de Empleo, representado por el abogado del Estado, debo absolver y absuelvo a ambos demandantes de los pedimentos contra los mismos denunciados sin hacer expreso el pronunciamiento de costas».

Bé, els litigis, molts d'ells, són llargs, senyor Diputat, i vostè ho coneix perfectament. Això no vol dir que nosaltres no prenguem la màxima diligència en la qüestió.

Quant a la política de l'Institut Català del Temps Lliure, en termes generals i pel que porto dit, vull fer ressaltar que el Departament de Treball, des de la transferència, ha procurat gestionar i administrar els béns i els serveis de l'esmentat Institut a Catalunya amb les finalitats i els objectes de la transferència, seguint unes normes de funcionament pròpies, una estructura-

ció organitzativa inserida dins l'estructura funcional i organitzativa del mateix Departament. Per tant, ara com ara, s'ha optat per l'explotació directa. Des del primer moment s'ha facilitat a les centrals sindicals més representatives participar en l'adjudicació de les places, reservant-ne la meitat —un 25% a Comissions Obreres i un altre 25% a UGT. Les esmentades sindicals, i a mesura que han anat organitzant els seus serveis de turisme social, han anat disposant cada vegada més d'aquesta reserva de places. Amb tot, realment, és una reserva que no es fa servir més que en un percentatge molt reduït; la resta de places, així com les que no cobreixen les organitzacions sindicals, s'adjudiquen directament als directors de les residències, sota la normativa i el control del mateix Departament.

Admeto que continuï qüestionant-se la conveniència o no de crear un organisme específic per a la gestió d'aquests serveis, però ara com ara el Departament no hi veu la necessitat, per tal com no hi ha cap raó ni organitzativa ni funcional que aconselli la creació d'un òrgan separat de l'administració directa que substitueixi l'extingit Instituto Social del Tiempo Libre.

En la resposta que vaig donar a la pregunta que em va fer l'Illustre senyor Diputat ja em vaig pronunciar al respecte. La prova que no hi ha cap necessitat sobre això, de crear un institut o de crear un organisme autònom la tenim en el fet que només en una —com li vaig dir— de les disset comunitats autònomes que hi ha en tot l'Estat s'ha creat amb aquest fi un organisme autònom; sí que hi ha, en canvi, raons d'austeritat per no crear un altre institut, que no faria altra cosa que gestionar el que realment es ve degudament gestionant, amb participació de les centrals sindicals (*remor de veus.*) Sí, senyors!

Això afegiria noves despeses d'estructura en l'explotació dels serveis i més complexitat en l'Administració. Perquè quedi justificada l'aparició d'una altra entitat autònoma en el marc de l'Administració autonòmica caldria que realment hi haguessin motivacions suficients que aconsellessin la separació de les funcions que calgui administrar. Cal tenir en consideració que la proliferació d'institucions contribueix sovint a augmentar la confusió del ciutadà quan ha de relacionar-se amb l'Administració. Amb tot, i tal com vaig dir també en la resposta a la darrera pregunta al respecte, en aquest Parlament, no descarto seguir tenint en compte aquesta possibilitat, però, ara com ara, no hi veig la necessitat de constituir-lo.

Quant a les relacions amb les centrals sindicals, puc dir que en el si del Consell de Treball s'ha anat tractant aquest tema, la referència de la constitució, d'una possible constitució de l'Institut s'ha debatut, no s'ha arribat —ho haig de dir— mai a cap acord; per tant, no és que el Departament de Treball deixi de complir els acords, sinó que no hem arribat mai a cap acord i, per tant, és una qüestió que segueix, doncs, podent-se continuar plantejant.

Jo voldria dir que la col·laboració també amb les centrals sindicals és, a més a més, de l'ús d'aquestes places, amb una satisfacció, puc dir que és dona satisfacció al Departament, perquè constaten el bon funcionament.

Jo puc recordar, perquè segurament li consta al senyor Ribó, aquesta enquesta que ha fet Comissions Obreres sobre el funcionament de les residències. Això és un índex d'aquesta col·laboració, però que molt succintament en llegirem el resultat. Per exemple, pregunta si les habitacions adjudicades són apropiades entre els residents. Bé, la resposta, satisfactòria, sí, és

un 100% a Les, a Llançà és un 92%, i un 100% a Tarragona; si reben el tracte correcte de la Direcció, un 100% a Les, una 100% a Llançà, un 100% a Tarragona; quant a la reposició de tovalloles i llençols, si ha estat correcta, un 100% a Les, un 84% a Llançà, però cal dir que no és que no, sinó que els altres no contesten, i un 100% a Tarragona; quant a si ha existit alguna avaria en l'habitació, aquí, és clar, la resposta majoritària és el «no»; per tant, el 85% «no» a Les, a Llançà canvia per les raons que abans he exposat, que s'ha hagut de procedir aquest any a unes reformes molt importants, el «no» és un 38% i el «sí» ha estat un 46%, a Tarragona el «no» ha estat un 79%.

Bé, podríem anar seguint el resultat d'aquesta enquesta. Potser altres..., com l'opinió respecte del servei de menjador, a Les la pregunta era si era molt bona, regular, dolenta o molt dolenta; evidentment que les respostes es troben concentrades en les de «molt bona» i «bona»: 57% a «molt bona», un 29% a «bona» i un 14% que no contesta, no hi ha ningú que digui ni «regular», ni «dolenta», ni «molt dolenta»; a Llançà el percentatge disminueix una mica, quant a «molt bona», que queda en un 15%, un 54% a «bona» i un 30% «regular», de «dolenta» i «molt dolenta» ningú; a Tarragona un 16% «molt bona», «bona» un 63%, «regular» un 16% i «dolenta» un 5%, a «molt dolenta», evidentment, no hi ha ningú.

Bé, jo crec que el resultat d'aquesta enquesta, que no he volgut pas valdre'm de la informació pròpia directa del Departament, sinó simplement de la col·laboració que hi presta la central sindical Comissions Obreres, col·laboració que, evidentment, haig de reconèixer i agrair.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Entrem ara al punt... (*l'l. Sr. Ribó demana per parlar.*) Senyor Ribó, per quin article?

El Sr. RIBÓ : Senyor President, per l'article 66, apartat tercer, per contradicció flagrant en afirmacions, demanaria la paraula per fer una puntualització.

El Sr. PRESIDENT : Redueixi-ho a la mínima expressió.

El Sr. RIBÓ : Quinze segons, senyor President. Un document de la Generalitat de Catalunya, del Departament de Treball, s'atribueix uns drets i dona una adreça sobre el càmping de Pineda, que vostè acaba de negar, sobre el qual no tenen cap dret.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol fer alguna observació?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Simplement, m'agradaria tenir coneixement d'aquest document per aclarir degudament aquesta qüestió. Si hi ha d'haver una sessió informativa més àmplia, estic disposat en qualsevol moment a tenir-la.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem al punt següent, que és la Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions, presentada pels diputats il·lustres senyors Xavier Guitart i Domènech i Santiago Riera i Olivé, del Grup Socialista, i, a conseqüència d'això, tinc el gust

de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Guitart per defensar la Moció.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, com un petit incís, si he dit —que crec que és possible que ho hagi dit— que no havia contestat res el senyor Badia, i ho dic perquè ara anem a substanciar una moció, probablement ha estat una mala expressió; volia dir que no ha contestat res del que li preguntàvem, perquè jo li podria llegir fil per randa un fragment del seu discurs...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, perdoni, senyor Diputat, però això és un afer que ja ha estat conclòs. Li prego... No, no...

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : És que lligava aquesta argumentació amb la moció que anava a defensar.

El Sr. PRESIDENT : Bé, però el lligam és una mica artificiós, suposo, no? (*Remor de veus.*)

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Bé, doncs...

El Sr. PRESIDENT : Cenyeixi's al seu tema, tingui la bondat.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Procuraré cenyir-me al meu tema, doncs, senyor President.

En la passada sessió que vam tenir en aquest Parlament vam intervenir, vam parlar de les subvencions a les cooperatives, en una interpellació, en un debat que vam tenir amb l'Honorable senyor Conseller de Treball.

Vaig procurar expressar els punts de vista del Grup Socialista a l'entorn de tota la problemàtica que hi havia a l'entorn de les subvencions, i crec que algunes de les coses que vaig dir —altres poden ser opinables—, algunes de les coses que vaig dir crec que, d'alguna manera, són bastant indiscutibles, tant és així que, com a mínim, no van ser contestades per l'Honorable senyor Conseller.

El primer punt de la Moció —faig servir el text que els serveis lingüístics han presentat, ho dic per si les senyores i els senyors diputats ho volen seguir—, el primer punt de la Moció es refereix a la insuficiència de les dotacions pressupostàries que fins aquest moment s'han destinat a l'ajut i el foment del cooperativisme i de les societats anònimes laborals.

Tenir una partida pressupostària a Catalunya de subvenció, d'ajut a les cooperatives i a anònimes laborals de 30 milions de pessetes, per una banda, i 90 milions de pessetes, per altra banda, en un altre servei del Departament de Treball, sembla, com a mínim, òbviament, sembla una obvietat dir que és una quantitat absolutament ridícula i insuficient, i crec que el senyor Conseller, i que totes les senyores i senyors diputats estaran absolutament d'acord que aquesta dotació pressupostària és absolutament insuficient.

Aquest primer punt de la Moció el que constata és aquesta insuficiència i no entra en més qüestions; més endavant, el que sí que demanem és que les cooperatives puguin gaudir de beneficis econòmics i fiscals... (*remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, senyor Diputat, que reclami el silenci i l'atenció de la Cambra. Continui, li ho prego.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, senyor President. El que sí demanem és que les cooperatives i les societats anònimes laborals, tal com es fa en altres comunitats autònomes, puguin gaudir de beneficis econòmics i fiscals, igual com altres empreses en gaudeixen, altres formes empresarials en gaudeixen.

En el marc de les competències pròpies nostres, hi ha quantitat d'exemples que jo podria aportar aquí —que vaig també citar l'altre dia i que s'han citat sobradament en aquest Parlament— de comunitats autònomes que això ho han normativitzat, ho han regulat, de tal manera que les cooperatives poden gaudir, doncs, d'uns beneficis que són superiors als 90 milions i als 30 milions de pessetes.

No vull insistir en aquest tema, em sembla que és una obvietat, a no ser que l'opinió del Consell Executiu, entorn de les cooperatives i anònimes laborals, sigui una concepció assistencial, no d'una empresa, sinó d'un col·lectiu de persones, a les quals s'ha d'ajudar. Jo voldria fer una distinció molt clara, senyor Conseller, voldria dir que una cooperativa és una empresa, i se l'ha de tractar com una empresa —ho vaig dir i ho mantinc—, i una altra cosa és que es faci un pla d'ocupació per solucionar una situació delicada, provisional i dramàtica d'un col·lectiu de treballadors que està en atur; és clar, aleshores, s'haurien de fer uns plans d'ocupació, com els plans d'ocupació comunitària, que han servit per resoldre, almenys en part, aquest problema, i que, en aquest cas, doncs, vostès també retallen del pressupost d'aquest any.

Per tant, nosaltres pensem que sí que es pot fer, que no es pot dir —com es va dir aquí, en aquesta tribuna— que els diners són els que hi ha, no en tenim més, no, no, és que és un problema d'orientació, és un problema d'orientació política, de prioritats polítiques, i si vostès fan el que fan altres comunitats autònomes amb menys pressupost, les cooperatives i les societats anònimes laborals tindran un tractament d'ajut econòmic i fiscal, molt millor que el que han tingut fins ara, i si es fan plans d'ocupació, si us plau, que siguin plans d'ocupació ben fets, com els plans d'ocupació comunitària, i no, naturalment, com el pla de la neteja de boscos, amb el subsegüent tema de la cooperativa APENFOR, que ens ha costat més de 800 milions de pessetes —i ho repeteixo per enèsima vegada—, senyores i senyors diputats.

Denunciàvem, i aquest és un altre punt de la Moció, l'absència de criteris del Consell Executiu a l'hora de fixar les orientacions i les prioritats en la concessió de subvencions a les cooperatives i a les societats anònimes laborals, fins al punt de negar ajuts a cooperatives que estan consolidades, cooperatives que tenen un nivell de productivitat i de competitivitat exemplars i que poden crear nous llocs de treball estables i, en canvi, s'ha preferit adoptar una altra política, que és una política de repartidora petita, de repartidora petita, que no resol, en absolut, aquests temes.

Vostès ens podran dir el que vulguin, senyor Conseller, vostè ens va fer un discurs, va tractar d'explicar-se, a mi no em va convèncer —probablement va convèncer el Grup de la majoria—, però, per tant, com que el nostre Grup no va quedar convençut, manifestem una vegada més que el Consell Executiu, previ acord amb el Consell Superior de la Cooperació —que per alguna cosa va ser creat—, que té unes funcions que la Llei de Cooperatives de Catalunya li atorga, estableixi els criteris de distribució de subvencions, cosa que fins ara no s'ha fet, i s'ha fet unilateralment des del Govern.

Finalment, nosaltres demanem que el Consell Executiu faci ús de les seves facultats d'inspecció per a la Cooperativa de Segon Grau APENFOR, a fi de conèixer-ne la situació actual, tant pel que fa a les seves activitats com pel que fa a la seva si-

tuació econòmica i financera.

I, per què ho diem? Doncs, perquè el senyor Conseller en la sessió passada, ens va venir aquí a dir que la Llei de Cooperatives diu que abans de ser dissolta una cooperativa, entre altres causes de dissolució o d'extinció, necessita passar tres anys d'inactivitat. I ens parlava d'una cooperativa, com si totes les cooperatives fossin iguals, com si aquesta cooperativa no hagués funcionat, únicament i exclusivament, amb diners públics, com si aquesta cooperativa no estigués irregularment tancada, com si aquesta cooperativa, realment, no hagués rebut una quantitat de subvenció molt important.

Que el Consell Executiu, que és qui pot fer o pot ordenar una inspecció, es negui a fer-ho amb una empresa, que en podríem dir gairebé d'empresa pública mal gestionada, és com a mínim un sarcasme, Molt Honorable senyor Conseller.

I he de dir que quasi el 50% del pressupost d'aquest fons d'ajut al cooperativisme se'l va emportar aquesta empresa; les altres van tenir un repartiment molt desigual, algunes 400.000 pessetes, altres fins a 100.000 pessetes. I els he de dir —senyor Conseller, suposo que no m'ho desmentirà, i si m'ho desmenteix el desmentiré jo a vostè, perquè li donaré els noms— que les altres cooperatives no han cobrat. Què li sembla? Les altres cooperatives, és a dir, la resta de 40 milions fins a 90 milions, que tenien totes un repartiment, un repartiment migrat, petit, 100.000, 200.000, 300.000, 400.000 pessetes, el tenen concedit aquest ajut, aquesta subvenció, i no l'han cobrat. Per què no l'han cobrat, senyor Conseller?

Nosaltres demanem una inspecció sobre aquest tema, demanem que el Consell Executiu exerceixi la seva facultat, la seva facultat natural de controlar que els fons públics vagin allà on han d'anar. El Decret de concessió d'aquestes subvencions era per mantenir llocs de treball. Al cap de dos dies de rebre, aquesta cooperativa, 40 milions de pessetes, aquesta cooperativa va tancar. I l'any passat, fa dos anys, va rebre no el 50% dels fons sinó el 75% dels fons, senyor Conseller, i, això, vostè ho sap. Que vostès, per enèsima vegada, ens diguin que no volen entrar en aquest tema, no ho podem entendre. En tot cas, malgrat que se'ns digui pesats, malgrat que se'ns digui que perllonguem els temes —compreнем que algú pugui pensar això—, nosaltres hi insistirem, perquè entenem que, en la gestió de diners públics, sobretot quan són tan migrats, senyor Conseller, s'ha de donar una gestió clara i transparent. Votar en contra d'això és fomentar el dubte, és fomentar, en canvi, la creença que alguns —i amb alguna relativa certesa— tenim que hi ha hagut certes i formals irregularitats, senyor Conseller.

Avui jo presento aquesta Moció en nom del meu Grup; jo no sé quin serà el resultat —previsiblement el puc endevinar—, però si el resultat és el que endevino i no el que desitjo, els asseguro, els anuncio, senyor Conseller, senyores diputades i senyors diputats, que no acabarem aquí, perquè encara queda la Sindicatura de Comptes i encara queden altres instàncies on poder recórrer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : No havent-hi esmenes, podem passar ja directament a la intervenció dels Grups, als quals ofereixo la paraula per si volen intervenir. Algun Grup vol intervenir? El senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors dipu-

tats, nosaltres hem escoltat amb molta atenció el debat sobre aquesta matèria, molt important, i en certa manera ens alegrem que això s'hagi portat a la tribuna d'aquest Parlament, perquè, en el fons, és una preocupació important que sempre ha tingut la política que podia tenir el Consell Executiu en matèria de cooperativisme. En fi, ja quan es va elaborar la Llei de Cooperatives de Catalunya, vam tenir una especial participació al respecte, i, naturalment, el compliment de la Llei que vam elaborar penso que ha de ser una de les fites importants per al Departament de Treball.

Cenyint-me estrictament al que diu el text, i punt per punt, he de dir que respecte al primer, que diu : «Constatar la insuficiència de les dotacions pressupostàries...», naturalment estem disposats a constatar això, però el que passa és que les dotacions són insuficients en aquest tema, però també són insuficients quan es parla de serveis socials, des d'aquesta tribuna, o quan es parla de moltes altres coses, per exemple, de la policia autonòmica, quan es parla de gairebé tots els punts. Aleshores, si es tractés de parlar que les dotacions pressupostàries en general són insuficients estaríem totalment d'acord, però no només exclusivament quan es parla d'un tema en concret. I entenem que no podem estar-hi d'acord fins que no hi hagi un sistema de finançament adequat de la Generalitat que ens garanteixi la suficiència de recursos i l'autonomia en la despesa. Per tant, aquest punt el votem en contra.

Respecte al segon punt, diu : «Constatar l'absència de criteris del Consell Executiu a l'hora de fixar orientacions i prioritats». Bé, això potser és un defecte de redacció, però no hi podem estar d'acord, perquè constatar aquesta absència de criteris em sembla que no és correcte. Ells tenen uns criteris, el Consell Executiu té uns criteris, que segurament no coincidiran amb els de vostès, i aleshores això sí que es pot constatar, que no coincideixen amb els de vostès. Ara, que no tinguin criteris... Jo no em puc imaginar un consell executiu, un govern que actuï sense uns criteris, bons o dolents, no els prejutjo; però, en tot cas, els criteris els tenen. Raó de més perquè votem en contra també d'aquest punt.

El punt tercer constata que la concessió de la subvenció dels 40 milions de pessetes cèlebres de l'APENFOR..., tal, el senyor Guitart, l'altre dia, en la seva brillant exposició va parlar d'una sèrie de documents que havia tingut l'oportunitat de conèixer perquè el senyor Badia els hi va fer conèixer en el seu despatx... Bé, aleshores, aquests documents mostren unes coses, però les ha vist el senyor Guitart, nosaltres no les hem vist. També, segurament, si la hi demanéssim al senyor Badia, naturalment tindríem accés a la mateixa documentació. En tot cas, l'afirmació que es fa en aquest punt em sembla que no és correcta, perquè diu que el que preveu el Decret 246/85, de manteniment de llocs de treball, que la inversió d'aquests 40 milions van ser destinats a pagar creditors d'aquesta cooperativa i no a la consolidació dels llocs de treball. Bé, hi ha vegades, a tota empresa, que la consolidació dels llocs de treball pot venir precisament per pagar els creditors, perquè, si no, tallen l'aixeta i no tens manera de subsistència. Aquest punt també, evidentment, el votem en contra.

Respecte als punts 4, 5, 6 i 7 —i en això ja puc ser una mica més breu—, votarem a favor, amb molta satisfacció, perquè creiem que és convenient que el Consell Executiu dicti la normativa adequada que faciliti el coneixement a les societats anò-

nimes laborals i cooperatives sobre què és el que poden tenir i a què no poden acollir-se; també, prèvia consulta al Consell Superior de la Cooperació, elaborin uns criteris que puguin servir d'orientació i de prioritat i etcètera, també hi estem perfectament d'acord. I, naturalment, el punt sisè, que «es faci ús de totes les facultats d'inspecció per la cooperativa de segon grau APENFOR» i jo afegiria: «a totes les cooperatives», «per tal de conèixer la seva situació actual», ens sembla que no només és recomanable sinó que és una obligació i, per tant, ho hem de votar. Respecte al setè punt, quan diu que «el Consell Executiu doni compte al Parlament de la realització d'aquestes activitats en el termini de dos mesos», també el votem a favor. Nosaltres entenem que el text vol dir que en el termini de dos mesos el Consell Executiu ha de dir: «nosaltres hem realitzat la inspecció, en tal sentit o en tal altre», no pas portar aquí el patracol per analitzar-lo, sinó senzillament donar compte que la gestió s'ha efectuat.

Per tant, senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? L'Honorable Diputat senyor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA: Sí, senyor President, des de l'escó. Nosaltres, des de la nostra posició de la preocupació per reforçar en el possible el que nosaltres anomenem sector social de l'economia i que conté com una de les seves branques importants i fonamentals tot el que és el cooperativisme, tant el de producció com el de consum, i també les societats anònimes laborals, hem observat i seguit amb atenció tot el descabdellament d'aquesta interpellació i de la Moció ara substanciada, en la qual estem bàsicament d'acord amb tots els seus punts —per tant, hi donem suport i hi votarem a favor—, i, especialment, en dos aspectes: per una banda constatant també, juntament amb el Grup Socialista, la insuficiència de dotacions pressupostàries que en repetits pressupostos que hem discutit en aquesta Cambra s'han destinat i es destinen a aquesta activitat de suport al cooperativisme. Però, això afegit a tot el que ha estat la tortuosa, difícil i poc clara posició del Consell Executiu pel que fa a la cooperativa de segon grau APENFOR, i coneixent també, com ens ha recordat avui el senyor Guitart, l'absoluta asimetria i desproporció en l'assignació de subvencions al conjunt de cooperatives, que en dos anys seguits ha estat del 50% i del 75% per una sola d'aquestes cooperatives, nosaltres creiem que aquesta dada només, i moltes altres que al llarg d'aquest debat s'han sentit, justificaria plenament que totes les senyores i els senyors diputats d'aquesta Cambra donessin suport a la Moció que avui presenta el Grup Socialista.

En tot cas, el Grup parlamentari del PSUC sí que hi donarà suport.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? L'Il·lustre Diputat senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores i senyors diputats, per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement part de la Moció presentada pel PSC, i s'abstindrà en tres punts, per la qual cosa ja em permeto demanar a la Mesa la votació separada quan arribi el moment.

Votarem favorablement els punts primer, segon, cinquè i setè, mentre que ens abstindrem dels punts tercer, sisè i quart, per les raons que passo a explicitar. D'una banda, en el punt

primer, estem totalment d'acord amb el Grup Socialista en la insuficiència de les dotacions pressupostàries per tal d'ajudar les cooperatives i les societats anònimes laborals, i és en aquesta línia que el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat dels pressupostos d'enguany al Departament de Treball, precisament per la manca de dotacions al Capítol que fa referència al foment d'ocupació, una de les quals vies és la de les cooperatives i les anònimes laborals, com tots sabem. I d'altra banda, i de forma específica, s'ha presentat també esmena en tant que es pretén dotar el fons dels 103 milions destinats a aquest fi amb 20 milions més complementaris, si bé, pel constrnyiment que representa la modificació del Reglament de la Cambra, l'hem de treure del Fons d'Ajut Cooperatiu, si bé l'afegim als 103 milions perquè entenem que és una acció més directa i que té com a finalitat molt més primordial i molt més assequible la salvaguarda de llocs de treball o bé la creació, segons s'escaigui.

És per aquests motius, doncs, per criticar la insuficiència de dotacions que implica, dintre de les nostres minses possibilitats econòmiques, sí, una voluntat de govern, que nosaltres votarem favorablement el primer punt de la Moció.

Pel que fa al segon punt, on es critica l'absència de criteris per a orientacions i prioritats en el moment d'atorgar les subvencions a les cooperatives i societats anònimes laborals, també ho votarem favorablement, perquè entenem que en l'establiment, arran de la intervenció de l'Il·lustre Diputat del Grup d'Esquerra Republicana, certament hi deuen haver uns criteris, però quan aquests criteris no s'expliciten ni es poden deduir d'una forma objectiva de la manera com han estat atorgats, hem d'entendre que, per a la Cambra, si més no, no existeixen aquests criteris, dic, doncs, que aquests criteris són realment molt més necessaris, senyor Conseller quan els cabals són minsos, com és el cas de casa nostra. Entenem que la igualtat d'oportunitats entre els diferents sol·licitants fa que sigui de més a més necessari l'establiment d'uns criteris. Uns criteris que, si vol vostè, poden girar entorn de dos eixos: d'una banda, el nombre de llocs de treball que es tracta de salvar o de crear, i, d'altra banda, el tipus d'indústria, com es fa a les Comunitats Europees, és a dir, donant recolzament de manera important a les indústries punteres, al que ara es diu noves tecnologies. I nosaltres, com a Cambra, hem de palesar no l'absència sinó, si més no, la manca de coneixement, la manca d'explicacions respecte a aquests criteris, perquè, si no, es va a una gairebé obra social de caritat, amb atorgaments d'ajuts de 150.000, de 100.000 i de 200.000 pessetes, que tots sabem que no poden resoldre absolutament res en cap empresa cooperativa o no cooperativa. I creiem que és molt més adient la concentració d'aquest tipus d'ajuts, però basada en uns criteris, repeteixo, objectius i que llavors estalviï el mal pensament d'electoralisme, de subjectivisme que sembla voler aconseguir tothom, no acontentant, en el fons, ningú.

Per això, dic, votarem també positivament aquest segon punt de la Moció, de la mateixa manera que votarem de forma afirmativa el punt cinquè, que va lligat amb el precedent. És a dir, si nosaltres partim de l'afirmació de l'absència d'aquests criteris, cal recolzar el punt cinquè, on es demana que es faci ja, d'una vegada per totes, un llistat de criteris quant a les orientacions i prioritats en l'atorgament d'aquests ajuts.

1, per últim, votarem també favorablement el punt setè, re-

specte a l'obligació de retre comptes, en el termini de dos mesos, potser hauria estat una mica més encertat allargar-ho, però creiem que en dos mesos es poden establir ja aquests criteris.

Per contra, el Grup Popular s'abstindrà en la resta de punts, concretament el tercer i el sisè, d'una banda, i en el quart. Per què? El punt tercer i el punt sisè fan referència a APENFOR, i no és pas que estiguem en desacord amb el posicionament i amb la denúncia que reiteradament es ve formulant per part del PSC-PSOE en aquest tema, sinó que, com ja va avançar el nostre Grup, per part del senyor Pujol, el Popular, en la darrera reunió, no podem acceptar que com a regla general es reiterin les diferents instàncies parlamentàries per intentar cada vegada tractar del mateix tema. Respectem, evidentment, la llibertat de cadascun dels Grups respecte a l'estratègia que creu adient, però creiem nosaltres que igualment s'ha de respectar el nostre posicionament. I per això ens abstindrem en els punts tercer i sisè.

I ja, per acabar, pel que fa al punt quart. Al punt quart s'estableix o es demana que es fixin les normes per tal que les cooperatives i anònimes laborals puguin acollir-se als beneficis econòmics i financers previstos per a la resta d'empreses. No és que estiguem en contra d'aquest tema, el que passa és que el nostre Grup creu que aquest punt de la Moció no és coherent amb la interpellació que vostès, membres del Grup Socialista, van presentar al seu dia, la qual interpellació parla únicament i exclusivament de subvencions sense que el tema, ens sembla, dels ajuts o beneficis econòmics i financers fos un tema tractat en la sessió del Ple. Nosaltres estem a favor del criteri, potser tolerant, de la Mesa, d'haver acceptat aquest punt, però sí que ens agradaria que la Mesa fos igualment tolerant respecte a defectes formals que darrerament se'ns han advertit al nostre Grup, i, per tant, entenem que per un principi de coherència establert en el Reglament de la Cambra no s'hauria d'haver acceptat en aquest cas, llevat que llavors acceptem un criteri de greuge comparatiu.

Per aquest motiu ens abstindrem, però no solament per aquest motiu de tipus formal. Hi ha una altra qüestió: o es vol dir quelcom diferent de subvencions, i val el que acabo d'explicitar, o es vol dir el mateix que subvencions, i si es vol dir el mateix de subvencions, entenem que és una reiteració del que ja es diu en el punt cinquè i que, per tant, no mereix un pronunciament positiu per part del nostre Grup.

I acabo dient que aquesta situació d'igualtat que vostès demanen en les cooperatives i anònimes laborals respecte d'ajuts atorgats a altres empreses per altres vies diferents que no sigui el treball associat, evidentment que la recolzem, però entenem que, si més no, arran de la publicació, el passat dia 30 d'abril al butlletí oficial de l'Estat, de la Llei del 25 d'abril sobre anònimes laborals, aquesta situació de dret —que abans era una mica confusa, i diríem que gairebé era de fet— ha quedat consolidada i per això no fa necessari l'atorgament afirmatiu del nostre Grup quant al que fa referència a aquest punt.

Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Abans de donar pas a una altra intervenció, que suposo que voldrà fer el Grup de Convergència i Unió, voldria observar a l'Il·lustre Diputat que acaba de parlar que la Mesa va aplicar rigorosament el Reglament i les Normes

interpretatives, i no se'n va apartar gens ni mica.

Qui vol parlar, ara, en nom de Convergència i Unió? El senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMIÓ: Molt Honorable senyor President, il·lustres col·legues, ens trobem davant un tema que el Grup Socialista va presentar en aquest Parlament en totes les formes possibles que permet el Reglament.

És opinió del nostre Grup que aquesta Moció és un mer pretext formal per tornar-ne a parlar, i que el que convé ara és fer un posicionament global en tota aquesta qüestió, debatent la política d'ocupació del Consell Executiu —i més concretament de la Conselleria de Treball— pel que fa referència a aquest pla concret; aquest pla propi que té com objectiu pal·liar, en la mesura del que és possible, els efectes negatius de l'atur. Debat que acceptem gustosos, tant vegades com ho desitgi el Grup Socialista, perquè entenem que el Consell Executiu, amb les greus limitacions del sistema de finançament que patim —i repeteixo «patim»— està duent a terme una molt bona tasca política amb resultats positius dintre —i ho repeteixo— de les limitacions que tots els il·lustres membres de la Cambra coneixen.

Parlarem, doncs, del programa de neteja de boscos en sistema cooperatiu, i l'analtzarem des de les tres vessants: la social, l'econòmica i la política.

Socialment, tant la valoració que en diverses ocasions ha fet l'Honorable Conseller de Treball com la que ha fet el nostre Grup ha estat positiva. I vull destacar que les argumentacions que hem donat en aquest sentit no han estat mai contradites, ni contestades; per tant, cal interpretar que qui calla atorga.

Repassem els cinc grans objectius que es proposava aquest programa. Primer: cercar noves fórmules per combatre l'atur —sembla que això no pot ser objecte de cap crítica. Segon: lluitar contra els incendis forestals— entenc que el programa ha donat bons resultats en aquest sentit. Alleugerir els costos energètics; també els objectius van ser assolits. Cercar la participació dels treballadors, és a dir, la fórmula cooperativa és una fórmula que pot ajudar els treballadors a conscienciar-se que ells mateixos, amb els grups corresponents, poden tenir un instrument a les seves mans, que és el cooperativisme, per lluitar contra l'atur. I cinquè i últim objectiu, era incidir en els sectors més afectats per l'atur, és a dir, els estaments de treballadors no qualificats i, fins i tot, alguns que necessiten reinserció. El Grup Socialista —i nosaltres compartim aquesta preocupació— s'ha mostrat moltes vegades preocupat pel sistema de les presons, dels comitès d'investigació sobre la situació penitenciària i la reinserció dels penats, i ens semblava que, per exemple, una fórmula com aquesta era positiva i possibilitava que aquest sector més marginat de la societat trobés un lloc de treball i una oportunitat per a rehabilitar-se. Entenem que també, aquest objectiu, està aconseguit.

Els resultats, doncs, al nostre criteri, des del punt de vista social, són altament satisfactoris. Passem, però, també, als econòmics. I des del punt de vista econòmic els resultats no han estat especialment satisfactoris, i que consti que ho repetim. Sempre que hem intervingut en aquest tema ho hem reconegut —i si el que vol el Grup Socialista és que ho tornem a reconèixer, doncs ho tornem a reconèixer—, i coincidim que no han estat especialment positius, però no ens fa cap angúnia dir-ho, ni reconèixer-ho; ens hauria agradat que també ha-

guessin estat positius, però l'important en aquest cas és que el resultat social ha estat superior, ha estat molt reeixit i, per tant, per a nosaltres és prioritari sobre l'econòmic, almenys nosaltres és aquesta l'opinió que en tenim; en aquest cas prevalia l'interès social sobre l'econòmic, i nosaltres creiem que s'ha aconseguit. Si els dona satisfacció tornar a reconèixer, doncs, que no ha estat especialment exitós, ho reconeixem.

Anem a la vessant política. És clar, quina és l'alternativa? És que hem de limitar, no hem d'esperonar el Consell Executiu a esprémer tota la seva capacitat d'imaginació per buscar fórmules d'ocupació alternatives, que ajudin a paliar l'atur que patim? Per exemple, no hi ha hagut el programa de l'aprenentatge, que entenc que ha tingut resultats positius, socialment i econòmicament. És que hem de limitar la seva capacitat tenint por, limitant-la en el sentit que, si la Cambra incideix excessivament sobre els resultats econòmics, limitin la possibilitat de tenir èxit en el camp social? Nosaltres no solament no acceptem les crítiques socialistes, sinó que encoratgem el Conseller de Treball a seguir en aquest camí, encara que en algunes ocasions els resultats econòmics no ens acompanyin.

Els objectius a aconseguir són els socials, com correspon a un Govern socialment progressista i avançat.

I que els resultats aconseguits són positius ho demostra l'interès pel programa que han demostrat diverses comunitats autònomes, entre elles, per exemple, Euskadi i el País Valencià. A Euskadi, hi vam ser alguns de nosaltres personalment, visitant el país, el Vice-president del govern autonòmic, el senyor García Egocheaga, ens va demanar dades sobre aquest programa i tinc entès que aquest estiu el posaran en marxa. Si milloren el resultat econòmic ens n'alegrarem molt. Els resultats socials ja sabem quins són. En aquest cas hem fet un acte de solidaritat.

Amb el País Valencià? Per saber els resultats o el que pretén el País Valencià em limitaré a llegir una carta... Per cert, suposo que es recordaran que una de les crítiques més importants del Grup Socialista respecte a la mala gestió i concretament pel que fa a les màquines, que deia que no eren les adequades, faltaven peces, eren molt cares... vaja, que els faltava el motor i tot! —això ho poden trobar a la pàgina 1182 del *Diari* número 25, sessió plenària número 24; és a dir, s'afirmava que, fins i tot, faltava el motor i que això justificava —era una de les justificacions, no l'única, també cal reconèixer-ho—, doncs, crear una comissió d'investigació.

Bé, en comptes de contestar jo, em permetré llegir una carta que dirigeix la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat valenciana —que tots sabem que és un Govern socialista— dirigida, doncs, a la Generalitat de Catalunya i que diu: «Distingits senyors, volem agrair molt sincerament la col·laboració que ens ha prestat la Generalitat de Catalunya, pel personal, l'equip i la maquinària» —llegeixo textualment, eh!— «emprats en les proves de recollida i tractament de residus forestals i agrícoles, celebrades a Puçol i Sinarques, a la Comunitat Autònoma valenciana, durant els dies 14, 15 i 16 d'aquest mes» —es refereix al mes d'abril— «el resultat de les proves ha estat molt positiu, i ens ha servit per a la presa de decisions, en cas que fóra del seu interès, els ho comunicariem gustosament. Agraint-los el suport que ens han prestat, els saluda molt atentament, etcètera.» Per tant, diguem-ne, independentment de l'afiliació ideològica, crec que el que està clar

és que totes aquelles crítiques de gestió i de les màquines, almenys en aquest cas, doncs, no estaven fonamentades.

Amb tot el que he dit jo fins ara, em sembla que comprendran perfectament —espero— que el nostre Grup no pot fer altra cosa que oposar-se a la totalitat de la Moció presentada, al marge d'una valoració concreta de cadascun dels punts que la componen. Però encara que només sigui per cortesia parlamentària, en comentaré algun d'ells, com per exemple el primer —per començar pel primer— diu el que ens proposen: «El Parlament de Catalunya acorda: 1. constatar la insuficiència de les dotacions pressupostàries que, fins al present, s'han destinat a l'ajut i foment del cooperativisme i de les societats anònimes laborals». És clar, amb una primera lectura hi hauríem d'estar d'acord. Tampoc nosaltres estem satisfets amb les dotacions pressupostàries. Però és que votant favorablement a això resolem alguna cosa? Que és que això, diguem-ne, facilitaria la negociació amb el Govern central sobre el sistema de finançament que, per totes les parts és considerat, no dolent, pervers, sinó que la mateixa Administració central ha parlat de sistema de finançament pervers. Suposo que no. Quina és l'alternativa a augmentar la pressió fiscal? Ens hem de discriminar els catalans, després de pagar tots els nostres impostos al Govern de l'Estat, o a l'Estat, més ben dit, per finançar més programes d'ajut al cooperativisme? O bé hem d'augmentar el dèficit públic, hem d'augmentar l'endeutament, és a dir, ens hem d'endeutar més en el pressupost, i llavors provocar la consegüent roda de premsa del Grup Socialista denunciant el greu endeutament del Consell Executiu? No hi trobem alternativa. Però és que, a més a més, una mica la qüestió final és quan parla del cooperativisme i de les societats anònimes laborals. La voluntat política del Consell Executiu d'ajudar, de fomentar les societats anònimes laborals es demostra llegint els pressupostos, en el sentit que realment, encara que minsa, hi ha alguna partida; però és que és un tema en el qual no tenim cap competència. I el fet que no hi tenim cap competència no és responsabilitat nostra. Ni tan sols tenim la competència de dur el registre. És a dir, qualsevol societat anònima laboral que demani una ajuda al Govern central, lògicament estan enregistrades, se li acceleren els tràmits, a nosaltres ens han de portar l'escriptura de constitució, etcètera, perquè no tenim traspassat el poder dur el registre. Això és amb el que nosaltres, diguem-ne, hem de constatar una deficiència pressupostària?

Nosaltres, senyores i senyors diputats, senyor President, som un grup que vol construir, que intenta ser pragmàtic i que, alhora, és modest. No pretenem, doncs, a base de mocions, la quadratura del cercle. Votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem de passar, doncs, ara ja a les votacions. Per atendre les indicacions dels oradors que han exposat el seu criteri, sembla que hem de votar primer els punts 1 i 2, després hem de votar separatament el punt 3, després el 4 i després el 5 i el 7, i finalment el 6. És una mica complicat però sembla que és això el que es dedueix.

Bé, davant d'una possible confusió, val més que votem punt per punt, encara que sigui pesat, però... L'1 i el 2, no... evidentment, l'1 i el 2 conjuntament i els altres separatament, eh?

Bé, jo voldria advertir a la Cambra, que tinguin en compte que la votació recaurà —si no diuen el contrari— sobre el text

corregit en virtut d'aquestes esmenes tècniques que ja han estat repartides i que no han estat objectades.

Per tant, anem ara a votar, doncs, els punts 1 i 2.

Els qui siguin favorables a aquests dos punts que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 21 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara posem a votació el punt 3.

Els qui siguin favorables a aquest punt 3 que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El punt tercer ha estat refusat per 16 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la votació del punt 4.

Els qui siguin favorables a aquest punt que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat refusat per 21 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Passem ara al punt 5.

Els qui siguin favorables a aquest punt 5 que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat refusat per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara posem a votació el punt 6.

Els qui siguin favorables al punt 6, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt 6 ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Finalment, posem a votació el punt 7.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat refusat per 27 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Amb això hem conclòs ja la nostra tasca en relació amb la Moció.

Preguntes

Ara passem al punt de les preguntes. Aquesta Presidència ha d'informar que, reglamentàriament, han estat posposades les preguntes 1, 2 i 6 i que la pregunta 9 s'ha sol·licitat que sigui passada a pregunta a contestar per escrit.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la construcció del nou pont de Tortosa*

Per tant, comencem ara amb la pregunta número 3, que és : pregunta al Consell Executiu sobre la construcció del nou pont de Tortosa, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ramon Aleu, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula. *(Remor de veus.)*

Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Honorable senyor Conseller, he de començar dient que aquesta pregunta ja la vaig fer el 26 de febrer, però del 26 de febrer cap aquí han passat moltes coses i, bé, jo em limitaré una mica a veure si el Conseller té l'amabilitat de donar-nos explicació de què és el que passa exactament amb la construcció del pont de Tortosa.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El motiu de la meua pregunta va ser unes declaracions que van aparèixer el mes de desembre, que ens van cridar l'atenció, fetes pel Direcció General de Carreteres, en el sentit que s'adjudicaven pont i accessos a la mateixa empresa, que passava a valer en lloc dels 485 milions amb què s'havia adjudicat a l'empresa Entre Canales, passava a valer 1.185 o 1.156 milions i que era un pont sofisticat i d'aquell se'n parlaria a nivell internacional. És clar, esperem que sigui per bo que se'n parli a nivell internacional. A més a més hi ha una pregunta feta pel senyor Dionisio García, i contestada per vostè, on, la veritat és que ens omple de dubtes en el sentit de dir que no s'efectuarà cap modificació de consignació i que l'única modificació contractual que concedí l'Administració per compensar el major cost motivat per la nova cimentació fou la d'incloure en la modificació les partides del projecte original corresponent als accessos al pont.

És clar, aquesta és una pràctica no massa corrent, no massa lògica, sabem que en aquells moments —en el moment en què nosaltres vam fer la pregunta— hi havia una consulta al Consell d'Estat, sabem que aquesta consulta s'ha respost, tal com hem pogut llegir a la premsa aquesta resposta diu que no, que això no és massa correcte, però tot això ens omple d'interrogants i voldríem que aquest pas de 485 milions d'adjudicació als 1.156 de la premsa, i sembla que al final, doncs, hi pot haver una realitat que no sigui ni una cosa ni l'altra, si el Conseller té l'amabilitat d'explicar-nos-ho per saber què diu el Consell d'Estat i quina és la posició que avui té la Conselleria respecte a la construcció d'aquest pont, que nosaltres considerem que és absolutament necessari per al funcionament correcte de l'Eix de l'Ebre.

Moltres gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Abans de donar la paraula a l'Honorable Conseller perquè respongui voldria indicar als il·lustres senyors diputats que també es demana la posposició de la pregunta número 8, per al coneixement dels senyors diputats.

Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb molt de gust donaré els aclariments que calen a l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu en relació amb el tema del nou pont de Tortosa. En primer lloc, el que li voldria dir és que sempre hi ha hagut, d'una manera continuada, la mateixa posició des de la Con-

selleria en relació amb la problemàtica que inicialment va plantejar el nou pont de Tortosa. Dic això perquè hi ha, en el transcurs del tràmit parlamentari, tres preguntes —si no ho recordo malament— del mateix Grup Socialista, la darrera, a la qual vostè feia referència fa un moment i també una pregunta, en el seu moment, del Grup Popular. Aleshores, des d'aquest punt de vista, en el moment d'iniciar-se l'obra adjudicada inicialment a l'empresa contractista, es va donar lloc, des d'un punt de vista tècnic, a uns problemes de cimentació i, per tant, es va produir el fet de proposar una modificació en el sistema de cimentació inicialment previst en el projecte tècnic.

Aleshores, des del punt de vista de la tramitació administrativa correcta, es van aturar les obres —que després va ser quan es va produir durant set o vuit mesos el tema de les obres aturades i d'aquí van venir les preguntes també i les informacions que van sortir a la premsa— i es va iniciar el procés que reglamentàriament preveu la Llei de Contractes de l'Estat de modificació del projecte tècnic inicial i es va enviar la modificació del projecte al Consell d'Estat als efectes de la consulta prèvia abans de l'aprovació definitiva del modificat.

Aleshores, en aquell moment, com a producte del retard, hi ha la previsió econòmica per part del Consell Executiu, indiscutiblement —i en això els il·lustres diputats estaran amb la Conselleria— que s'ha de fer un pont i s'han de fer els accessos també previstos en aquest pont. Indiscutiblement, la previsió inicial era el pont, des d'un punt de vista pressupostari estava prevista l'adjudicació dels accessos al pont l'any següent, el retard va fer que, des del punt de vista de les previsions del Consell Executiu i de la Conselleria, doncs anéssim a buscar el temps perdut per haver-se aturat l'obra per un problema de cimentació i relligar el que realment és un projecte únic, que és el pont i els accessos. I, aleshores, en la petició feta al Consell d'Estat, a més a més de la cimentació, s'hi van afegir, com a projecte addicional, els accessos, justificant el fet que, indiscutiblement, un pont no es podia acabar sense que tingués la seva pròpia accessibilitat a banda i banda d'aquest.

Aleshores, des d'aquest punt de vista, es va presentar aquest modificat. El mateix Consell d'Estat, en la seva resolució, discrepa de la posició inicialment del Departament de dir que el pont i els accessos és una unitat d'obra i, en tot cas, accepta —la mateixa resolució del Consell d'Estat— la modificació quan fa referència a la cimentació, però, en canvi, el que diu és que la incorporació dels accessos al modificat global s'ha de fer per la tramitació, en tot cas, de concurs, de concurs restringit, que és el que en tot cas nosaltres farem per donar unitat.

El mateix Consell d'Estat accepta un nou termini d'acabament del pont, perquè accepta la nova modificació de cimentació, i, per tant, la previsió —repeteix— amb progressió econòmica aprovada pel Consell Executiu de ponts i accessos està previst l'acabament el primer trimestre del 88.

Jo, donant-li resposta al que vostè deia, només voldria dir el que diu clarament el Consell d'Estat, diu en el seu full 6, literalment : «No se advierten irregularidades en las actuaciones de procedimiento que han tenido lugar hasta esta fecha.» El full 7 : «El interés público de la proyectada modificación» —de la cimentació— «queda suficientemente justificado.» El full 10 : «Las anteriores consideraciones podrían justificar la aprobación del modificado siempre que éste se limitase a recoger las alteraciones impuestas», la de la cimentació. «Los

accesos al puente no constituyen parte de la obra completa.» I aquí es on diu : «de la parte de la obra completa sino lo que el reglamento de contratación denomina obras accesorias.» Per tant, aquí hi ha una discrepància en el sentit de donar unitat d'obra a tot el conjunt. Però, finalment diu, en el full 12 : «V.E.» —o sigui, el President de la Generalitat— «resolverá lo que estime más acertado.» En tot cas, nosaltres, feta la consulta, aturada l'obra —com és preceptiu— i donat que, per part del mateix Consell d'Estat, en acceptació —repeteix— des d'un punt de vista tècnic del que correspon al modificat del mateix projecte tècnic, aleshores, el que fem en relació amb els accessos, farem un concurs —un concurs restringit— que relligui, en tot cas, tota l'unitat d'obra, perquè, indiscutiblement, des d'aquest punt de vista el que convé és acabar i així està programat pel Consell Executiu en plurianualitats 85, 86, 87 i 88, l'acabament del pont i els seus accessos.

Aquesta és l'explicació clara i, vaja!, amb tota claredat, de la situació del pont de Tortosa.

Per acabar, només dir-los que el ritme d'obra és un ritme normal, que les certificacions en aquest moment quasi arriben als 300 milions, o sigui que s'ha esgotat la partida de 170 milions de l'any 85, i el ritme normal de la partida prevista en el pressupost d'enguany, de 216 milions, també està al seu ritme normal.

En tot cas, jo agraeixo la pregunta de l'Il·lustre Diputat per fer a tota la Cambra aclariments de la situació del pont de Tortosa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies. Senyor Conseller, jo també li agraeixo el to de la resposta i l'explicació clara que, realment, hi ha hagut problemes de cimentació. En qualsevol cas, i jo em veig obligat a dir-li que no em va agradar el to, encara que no anava dirigit a mi, de la seva última resposta al Diputat García, en el sentit de dir «respecte a això, cal remarcar que tal vegada un desconexidor d'aquest tipus d'obra ignora...» Jo, professionalment, tinc una professió, però aquí estem com a diputats i em sembla que no és legítim fer unes respostes des d'aquest punt de vista. En qualsevol cas voldria, si és possible que m'aclarís, dos temes concrets. Primer : va ser necessària una rectificació per problemes de cimentació. Per què? Per què no estaven contemplats en el projecte? Quant van gastar vostès? Quant van preveure? Quines proves van fer per justificar la cimentació que se li donava al pont? I, segona qüestió : el projecte modificat amb passarella —perquè aquesta és una altra història que no acabo de saber com va i potser vostè m'ho podrà explicar— era de 489 milions, el projecte estava adjudicat, senyors diputats, per 485, i, sense passarella, de 327. És clar, això és el cent per cent a la pràctica. Escolti, vostè sap que jo en l'altre aspecte polític meu tinc cura de la Diputació i que això pot passar, o sigui, no és cap pecat, però per què ha passat aquesta vegada? O sigui, em sembla que és la meua obligació demanar-li explicacions de per què ha passat una cosa tan gruixuda com aquesta. I segon i últim tema : m'ha semblat entendre que vostè estava dient que farien un concurs restringit per tal que s'acabessin obra i accessos al mateix moment. Senyor Conseller, suposo que això no voldrà dir preparar una

adjudicació directa a la mateixa empresa que està fent el pont. Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer el favor de contestar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : De l'escó estant, senyor President. En primer lloc, en el que fa referència a la cimentació, ja li he manifestat el fet que el mateix, i li he esmentat una frase literal de la mateixa Resolució del Consejo de Estado, en el sentit que diu que l'interès públic, i, en tot cas, per les dificultats tècniques a l'hora d'iniciar les cimentacions està plenament reconegut el fet del canvi des de tots els punts de vista tècnics i, aquí, per tant, des d'aquest punt de vista hi ha un organisme, podríem dir extern al mateix Departament tècnic, que dona la raó que realment, pel mateix interès públic de què es tractava, el canvi de cimentació era correcte. Vull dir que, des d'aquest punt de vista, em sembla que no cal discutir-ho. Des de l'altre punt de vista —indiscutiblement— el fet de la mateixa revisió del projecte tècnic, indiscutiblement comporta una modificació a l'alça, perquè la situació de la nova cimentació, indiscutiblement, era diferent i això també queda reconegut pel mateix Dictamen del Consell, preceptiu sempre que es produeix en una obra. Com vostè ha dit molt bé, sap per la seva experiència a la Diputació, des d'un punt de vista, quan s'ha de fer un modificat el correcte —que és el que s'ha fet— és aturar l'obra, presentar el modificat i, un cop resolt, tirar i endegar l'obra que feia uns mesos estava aturada, que això és el que ha fet des d'un punt de vista administratiu.

I, quant a la resta de la unitat d'obra, quant al fet dels accessos i al mateix pont, on jo li he manifestat que aquí hi ha una discrepància des d'un punt de vista d'interpretació, però fixi's que la mateixa resolució del Consejo de Estado diu que el President de la Generalitat resoldrà. Vol dir que, indiscutiblement, des d'aquest punt de vista el que podem fer és continuar la tramitació tal com la tenim, en tot cas el que fem —i sempre ho ha fet el Departament— és seguir les recomanacions que fa el Consejo de Estado, des del punt de vista de la consulta preceptiva que demana la mateixa reglamentació de contractes de l'Estat. I, aleshores, tractant-se d'una obra de complexitat tècnica, és normal, i vostè preveu que es faci un concurs restringit, que es farà amb la publicitat i la concurrència que correspon dintre de la reglamentació general de contractació.

Res més, moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller

de Justícia sobre una campanya contra la mendicitat infantil

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller de Justícia, sobre una campanya contra la mendicitat infantil, la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, i els diputats senyors Joan Abelló, Francesc Casares i Xavier Soto, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula. L'Il·lustre Diputat senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el 7 de novembre del 1984 l'Honorable Conseller de Justícia va comparèixer davant la Comissió de Justí-

cia, Dret i Seguretat Ciutadana del Parlament de Catalunya, acompanyat pel Director General de Protecció i Tutela de Menors.

En el curs de la dita compareixença, l'Honorable Conseller va anunciar la immediata posada en marxa d'una campanya contra la mendicitat infantil. En la mateixa sessió, el senyor Director General de Protecció i Tutela de Menors va aprofundir en la forma i en el contingut de com es pretenia endegar l'esmentada campanya. Així, el senyor Director General informà la Comissió que s'havia contactat amb els representants de les quatre diputacions catalanes, amb representants de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, amb representants de la Policia Nacional, de la Policia Autònoma, i de la Guàrdia Civil. Va informar també que els caps de serveis o de seccions territorials contactarien amb les entitats locals més concretes, amb les policies urbanes i amb les diputacions de cada província, i, en aquest sentit, va informar que ja havia tingut lloc la primera reunió a nivell de cada una de les províncies i a nivell de tot Catalunya.

En la mateixa sessió, el Director General no va poder determinar quines serien les aportacions que per a aquesta campanya farien les diputacions, els ajuntaments, les entitats privades col·laboradores, com la Creu Roja i Càritas, en cadascuna de les províncies. Va anunciar que farien aportacions, però no les va quantificar; únicament va informar que la Direcció General havia quantificat en un mínim de 800.000 pessetes, per a la província de Barcelona, aquesta campanya.

Un any després, quatre diputats socialistes vàrem presentar una pregunta per escrit a l'Honorable Conseller, en la qual li vàrem formular diverses qüestions. Li preguntàvem diverses qüestions, la majoria de les quals van quedar sense resposta. Li vàrem preguntar quantes reunions s'havien celebrat en les diferents institucions de Catalunya i en les entitats privades col·laboradores; aquesta qüestió va ser resposta.

Li vàrem preguntar quins contactes s'havien mantingut amb motiu d'aquesta campanya amb els diferents governs civils de Catalunya; no es va respondre. De totes maneres, suposem que els contactes que es van mantenir van ser únicament dintre de les reunions generals, i, per tant, donarem aquesta qüestió per resposta.

Però li vàrem preguntar quina aportació econòmica i d'altra mena han fet, per al desenvolupament d'aquesta campanya, la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors a cadascuna de les províncies de Catalunya, qüestió que va quedar sense resposta.

Li vam preguntar, efectivament, també, quina part d'aquesta aportació havia estat efectivament despesa, i a quina partida pressupostària s'havia carregat; no vàrem tenir resposta.

Li vàrem preguntar quines aportacions econòmiques i d'altra mena havien fet les diputacions i els ajuntaments i les entitats privades col·laboradores, especificant cada cas; no vam tenir resposta.

Li vam preguntar quants menors han estat tractats al llarg d'aquesta campanya; se'ns va dir que el nombre de menors no era espectacular, però no se'ns va dir el nombre de menors que havien estat tractats.

Vàrem preguntar al Conseller, a grans trets, quines havien estat les sortides donades en els diferents casos tractats; no ens

va donar resposta.

Vam preguntar quants menors, com a efecte d'aquesta campanya, havien estat internats en els diferents centres de menors, quina ha estat la mitjana de dies d'estada dels menors en els centres; no vam tenir resposta.

Li vam preguntar també quants menors, com a efecte d'aquesta campanya, havien estat posats a mans dels delegats d'assistència al menor; tampoc vam tenir resposta.

Un any després havíem fet la pregunta, d'aquesta comparança davant la Comissió. Jo no sé si és que el Conseller no sap quin és el pressupost del seu Departament, quant es gasta en aquesta campanya, si no té una quantificació i una estadística mínima dels menors que atenen en una campanya, o la deixen de tenir. Per tant, voldríem conèixer, d'una manera molt senzilla, molt clara, per quins motius el Conseller va deixar sense contestar totes aquelles qüestions en aquesta pregunta.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol intervenir? (Pausa.) L'Honorable senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tenen raó els diputats autors de la pregunta que contesto en el sentit que en la que van fer anteriorment perquè fos contestada per escrit, sobre aquesta campanya contra la mendicitat infantil, la resposta —tal com apareix en el *Butlletí* del Parlament del dia 22 de gener— no dona satisfacció a tots els punts, molt nombrosos —com ha posat en relleu la mateixa exposició del Diputat senyor Soto—, que es comprenien sota una sola pregunta.

Jo podria excusar aquest fet al·legant, precisament, que aquesta pregunta en comprenia, almenys, unes altres deu que exigien un treball de recerca de dades important, i que per això la resposta no va ser suficientment completa, però no ho faré. No ho faré perquè, en realitat, la resposta que es va preparar a la Conselleria i la que vaig signar personalment perquè fos tramesa a aquesta Cambra, era completa. El que passa és que —i és ben cert— pel camí es van extraviar exactament tres fulls mecanografiats, i aquest fet no va ser observat per la Conselleria. Jo assumeixo la responsabilitat d'aquest error, no crec que fos de la Cambra, dels serveis de la Cambra, sinó possiblement de la meua Conselleria, però ningú va observar-ho fins que s'ha produït aquesta pregunta per ser contestada oralment. I, així, efectivament, en l'exemplar del *Butlletí* del Parlament del dia a què em refereixo, del 22 de gener d'enguany, en la pàgina 5129 i a la columna esquerra, després del número 5, en el qual es parla d'una reunió tinguda el dia 21 de març, que ja és sorprenent que una reunió tinguda dintre de l'àmbit de tot Catalunya —perquè se'ns va preguntar sobre reunions d'àmbit de tota la Comunitat, i de reunions d'àmbit provincial—, que només hi assistissin la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, i la Diputació de Girona. Perquè, a partir d'aquí, la resposta diu : «En conjunt la campanya...», i entra en una temàtica diferent, òbviament contestant un dels altres punts de la pregunta.

Doncs bé, entre aquesta reunió a què es fa referència en aquest apartat cinquè i aquestes conclusions que s'extreuen després, hi ha tres fulls que han desaparegut. Jo, com dic, assumeixo aquest error, i penso que la millor manera de rectificar-lo és donant lectura —i procuraré fer-ho amb una certa

agilitat— a aquests tres fulls que no han estat publicats, i que amb això crec que donaré complida resposta i satisfacció, satisfacció molt legítima als autors d'aquesta pregunta, que realment havien de quedar lògicament decebuts d'una resposta realment incompleta.

I deïem així, quan parlàvem d'aquesta reunió del 21 de març, en què s'assenyala, en el *Butlletí*, l'assistència de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors i de la Diputació de Girona, després seguia, en el primer dels fulls no publicats : «...la Guàrdia Urbana de Barcelona, el Tribunal Tutelar de Menors de Lleida, el Tribunal Tutelar de Menors de Barcelona, la Diputació de Barcelona pels seus serveis socials, i Càritas.» I a part d'aquestes reunions, d'àmbit de tot Catalunya, se n'han celebrat : bé, en l'àmbit de Barcelona : «Es reuneix la Comissió Executiva provincial els dies 25 i 31 d'octubre i 8 de novembre de 1984. Assisteixen els membres de les institucions següents : Coordinadora de la Comissió Executiva Provincial, Associació de Municipis, Diputació de Barcelona, Ajuntament de Barcelona, Federació de Municipis, Ajuntament de l'Hospitalet, Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat, Servei Territorial de Protecció i Tutela de Menors de Barcelona. En aquestes reunions, es van establir els procediments d'actuació, i es va crear una comissió de seguiment de la campanya.

»c) En l'àmbit de Girona : Es va reunir la Comissió Executiva Provincial el dia 30 d'octubre i durant la segona setmana de novembre de 1984 per fixar, igualment, el procediment i les accions a portar a terme. Assisteixen els representants de les institucions següents : Direcció General de Protecció i Tutela de Menors del Departament de Justícia, Tribunal Tutelar de Menors, Federació de Municipis, Serveis Territorials dels Serveis Socials del Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, Delegació Territorial de Governació i Fiscalia de Girona.

»Igualment es van reunir el dia 17 de gener de 1985 amb l'objectiu de passar revista a les actuacions portades a terme.

»d) En l'àmbit de Lleida : Es va produir la reunió general de coordinació de la campanya el dia 30 d'octubre de 1984, amb assistència del Servei Territorial de Protecció i Tutela de Menors, Serveis Socials de l'Ajuntament, Guàrdia Urbana, Servei de Medi Obert de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors i Càritas Diocesana.»

I «e) En l'àmbit de Tarragona : Es va produir la reunió general de coordinació de la campanya el dia 5 de novembre de 1984 amb assistència del Servei Territorial de Protecció i Tutela de Menors, del Tribunal Tutelar de Menors, de la Diputació, dels Serveis Socials de l'Ajuntament, dels Serveis Socials de la Generalitat, de la Policia Nacional, de Càritas Diocesana, de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra.» Intentaré resumir la pàgina que em falta per deixar completa la resposta, dient que : «...a més de posar a disposició de la campanya les infraestructures dels serveis territorials, la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors va aportar 800.748 pessetes de la partida 12.02/251.01/3 i 686.840 pessetes de la partida 12.02.259.50/8.»

Si m'ho permet el senyor President, com que sens dubte no faré ús de rèplica, acumularia aquests pocs minuts per poder donar lectura a la totalitat de la resposta que al seu dia havíem donat en aquesta pregunta.

«En la resta de les altres institucions es va col·laborar, bàsicament, adequant els seus recursos de personal i d'infraestructura a les necessitats que van sorgir. Nosaltres no tenim el control de la despesa que tot això podia representar-nos. La campanya tenia com a finalitat provocar la sensibilització ciutadana, crear hàbits de comportament i tendia a suprimir la mendicitat professionalitzada fent servir menors. Com a conseqüència de la campanya, es va notar una retracció important, i una desaparició temporal de la mendicitat sistemàtica mitjançant menors en les grans ciutats.

»De l'esmentada campanya, se'n van treure experiències profitoses de col·laboració institucional, i algun altre projecte d'actuació, com el pla de subsistència de Girona. A més de les intervencions i diligències que es van fer amb menors que tenien una família vàlida, van ser recollits 24 menors a Tarragona; 2, a Valls; 30, a Barcelona, i 26, a Lleida. A Girona es va posar en marxa, com estava previst, aquest pla de subsistència, i els casos que es van detectar van tenir diferents sortides a través dels serveis socials i amb la creació d'unes ajudes de subsistència familiar.

»En les altres províncies, les sortides es van donar, o a través dels serveis socials d'ajuntaments o de diputacions, o per intervenció del Tribunal Tutelar de Menors, en els casos en què aquest creia que es donaven situacions de deficient exercici dels deures de la guàrdia i educació.

»A criteri dels tribunals, alguns dels menors van ser posats sota mesures d'internament i vigilància protectora. En conjunt, a Barcelona es van internar 30 nens en els centres de la Direcció General de Protecció de Menors; 26, a Tarragona; cap, a Girona, i 2, a Lleida. A Girona, es va seguir un pla experimental diferent.

»Aquests nens van tenir estades mitjanes», se'ns demana també sobre aquest punt, «d'uns 28 a 30 dies els de Tarragona, i de 15 a 20 els de Barcelona, llevat d'alguns casos aïllats més conflictius i més difícils, que comporten que avui encara continuï l'internament d'aquests menors.» I, a continuació, després d'això, enllaçant amb el que apareix publicat en el *Butlletí*, quan parlo «En conjunt, la campanya...», i es fa la valoració d'aquesta campanya, i es contesten els últims punts de la pregunta.

Espero i desitjo haver donat satisfacció, com he dit, a la molt legítima aspiració dels il·lustres diputats autors de la pregunta, de tenir una resposta adequada i completa.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Soto vol replicar?

El Sr. SOTO : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, en primer lloc, gràcies per la informació que ens ha donat. Potser perquè aquesta pregunta oral que nosaltres havíem presentat, l'havíem presentat ja fa uns tres mesos també, que potser aquestes pàgines no van arribar perquè la pregunta és —la tinc per aquí—, vostès van enviar la resposta, en qualsevol cas, el dia 19 de desembre; estem ja en el mes de maig. Probablement quan vostès es van adonar que hi havia hagut un traspàs de papers, hauria estat probablement més adequat que ens ho haguessin fet saber, que ens ho haguessin enviat, i ens hauríem estalviat fer aquesta pregunta, crec jo.

En tot cas, nosaltres no vam veure això perquè la seva numeració dels fulls és absolutament correcta. Primera pàgina, número 1; segona pàgina, número 2, i tercera pàgina, número 3. Segurament també es van equivocar vostès en numerar les pàgines, eh?, i no es van adonar que aquestes pàgines quedaven sense enviar.

En tot cas, jo li voldria dir que nosaltres considerem que el tema és un tema molt important, que aquesta campanya, nosaltres ja al seu moment, varem explicar que creiem que no era una campanya eficaç, ho varem dir clarament en la Comissió, perquè pensàvem que això exigia un esforç intens, un esforç intens i adequat. Vostè mateix, en la seva resposta, ha dit amb tota claredat que reconeix que l'únic que s'havia aconseguit és una certa paralització temporal de la mendicitat infantil; tots els senyors diputats i tots els ciutadans som conscients —senzillament, fa falta que donin una volta per la ciutat de Barcelona o per qualsevol ciutat de Catalunya— que la mendicitat infantil i juvenil, malgrat aquesta campanya, continua essent una dramàtica realitat, que tenia raó el Grup Socialista quan va dir que la forma d'afrontar el problema de la mendicitat no era realitzar una campanya esporàdica, per moltes pàgines que s'aconsegueixi així en els mitjans de comunicació i molts minuts que es puguin aconseguir a TV3, que això, probablement, va molt bé a una Conselleria, però que no és la forma d'atacar amb seriositat aquest problema i de donar-hi sortides.

Nosaltres li volem agrair la informació que ens ha donat, lamentar que hàgim hagut de fer una pregunta oral per reparar un error de la Conselleria, i, evidentment, el nostre Grup parlamentari prendrà les iniciatives adequades perquè el Govern de la Generalitat es prengui amb seriositat el tema de la mendicitat infantil i juvenil, i anuncio ja, en nom del meu Grup parlamentari, la immediata presentació d'una interpellació sobre aquest tema.

Res més, i moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la possibilitat que s'interessi pels detinguts
sotmesos a la Llei antiterrorista*

El Sr. PRESIDENT : Continuem amb les preguntes, i pertoca ara de substanciar la que fa al Consell Executiu sobre els drets i les llibertats dels ciutadans el Diputat Molt Honorable senyor Heribert Barrera, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable senyor Conseller, el dia 28 de febrer passat va ser detingut Antoni Ribas i Sala, veí de l'Hospitalet de Llobregat, traslladat a les dependències policials de la Via Laietana, sotmès el seu domicili a diversos escorcolls i, en aplicació de l'anomenada «Llei Antiterrorista», traslladat a la presó de Carabanchel, a Madrid, posat a disposició de l'Audiència Nacional i encara en la mateixa situació.

Si aquest fos un cas aïllat, d'acord amb el Reglament del nostre Parlament m'hauria estat impossible plantejar-lo per aquesta via, però, desgraciadament, el cas del senyor Antoni Ribas no és un cas aïllat; n'hi ha més d'un, i ens trobem en una situació paradoxal que, quan sembla que realment vivim en un Estat de dret i que hi ha totes unes garanties reconegudes per la Constitució, de fet, a una certa categoria de ciutadans —i sobretot els ciutadans pertanyents a uns determinats territoris de

l'Estat— aquestes garanties constitucionals, de fet, per a ells, són lletra morta.

Com deia en l'exposició justificativa de la meua pregunta, hi ha en la Constitució un article que diu que vincula tots els poders públics al compliment dels drets i les llibertats que reconeix la mateixa Constitució. Es posa un especial èmfasi en el dret a la igualtat i la llibertat, i, en fi, l'article 8 de l'Estatut d'Autonomia també dóna en aquest aspecte una especial responsabilitat a la Generalitat de Catalunya.

Ja sé que hi ha una llei, aquesta Llei anomenada «antiterrorista», més exactament : contra l'actuació de bandes armades i elements terroristes, que autoritza que es vulnerin aquests drets, aquestes llibertats reconegudes en forma general, però aquesta Llei, primerament, ha estat recorreguda pel nostre Parlament i, sobretot, és una llei que s'ha intentat justificar parlant de la lluita contra el terrorisme d'ETA i que, en canvi, no solament en aquest cas, sinó que en molts casos, s'aplica a Catalunya, on, afortunadament, no existeix cap cas de terrorisme, ni de bon tros, en el sentit ampli que en aquesta Llei es vol donar a aquest mot.

En realitat, davant de què ens trobem? Ens trobem davant d'una situació en la qual els traficants de droga, els atracadors a mà armada, els lladres de tota mena, utilitzant la presumpció d'innocència, utilitzant les garanties processals que la llei reconeix, són posats immediatament en llibertat provisional i, moltes vegades, no són objecte de cap mena de persecució penal i, en tot cas, si són sotmesos a alguna pena, es tracta de penes mínimes, fins al punt que són de tots coneguts els casos de reincidència, que es compten per centenars; vull dir centenars de casos de reincidència d'una mateixa persona.

En canvi, quan es tracta de persones que, amb una concepció, la qual ara jo no vull jutjar, entenen que cal defensar la llengua catalana, que cal defensar els drets nacionals de Catalunya, aleshores sí que les lleis i les lleis d'excepció s'apliquen amb tot el seu rigor. I bé, és que, davant d'això, la Generalitat pot restar indiferent? Mirin, el cas del senyor Antoni Ribas, per exemple, és un cas ben conegut. Tots els seus conciutadans de l'Hospitalet, tots els veïns, companys i amics saben perfectament que és una persona la qual és inconcebible que hagi pogut participar de qualsevol manera en un acte o preparació d'actes terroristes. És una persona ja d'una certa edat, que s'ha distingit, precisament, tota la seva vida, amb una actuació en favor del país. Recordaré només que, ja a l'any 1964, quan no era fàcil fer-ho, va participar en una manifestació al carrer, enfrontant-se a la policia franquista i essent detingut; la primera manifestació que va tenir lloc al carrer, a Barcelona, després de la pèrdua de les nostres llibertats.

És evident que del que es tracta en aquest cas no és, certament, de jutjar una determinada conducta d'aquests darrers temps que de cap manera no s'ha provat, sinó de fer-li pagar tota la trajectòria de la seva vida, i per això, des del 28 de febrer ençà que Antoni Ribas continua detingut sense que la seva situació s'hagi aclarit. Com que —ho repeteixo— aquest no és un cas aïllat, sinó que desgraciadament n'hi ha més d'un, per això m'he permès de preguntar al Consell Executiu si ha estudiat la possibilitat, en casos com aquest, de contribuir d'alguna forma que ràpidament s'aclareixi la situació, a fi que, si com legalment procedeix —que estic segur que en aquest cas, legalment procedeix—, se'ls deixi tot seguit en llibertat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Agustí Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la presumpció d'innocència beneficia tots els ciutadans, sense distinció, però, òbviament, aquesta presumpció no és obstacle perquè s'apliquin les lleis penals, ja sigui de caràcter excepcional —com aquesta anomenada «Llei Antiterrorista»—, o les lleis penals ordinàries que comporten, també, moltes vegades, la privació de llibertat amb caràcter preventiu. És a dir, sens perjudici que subsisteixi la presumpció d'innocència mentre es tramita el procediment corresponent, a vegades amb presó —amb presó preventiva—, i fins que, per sentència definitiva, queda resolt i finit l'assumpte.

Bé. Aquestes lleis penals —excepcionals o ordinàries— són de competència del poder legislatiu i del poder legislatiu, en aquest cas, estatal. L'aplicació d'aquestes lleis en cada cas concret i la susceptibilitat d'aplicar la Llei excepcional contra les bandes armades correspon als organismes de l'Administració de justícia, que depenen del poder judicial, que també és estatal i absolutament centralitzat. És a dir, la Generalitat de Catalunya no és cridada en aquest camp, ni en l'aspecte legislatiu ni en l'aspecte d'aplicació en els casos concrets.

Jo crec que s'ha fet, en aquest ordre, allò únic que es podia fer en cada cas. El Molt Honorable Diputat autor de la pregunta s'ha referit ja, per exemple, al recurs d'inconstitucionalitat que aquesta Cambra va acordar interposar contra aquesta Llei anomenada «antiterrorista», però tota l'actuació que es pugui fer des dels estaments de poder —per així dir-ho— de la nostra Comunitat, de Catalunya, han de passar per uns mecanismes que li treuen aquest caràcter d'autèntica decisió o intervenció autonòmica.

Jo m'explicaré, per centrar exactament el tema. El senyor Barrera ha fet referència, molt encertadament, a l'article 53 de la Constitució, quan diu que aquests principis i aquests drets fonamentals, especialment, de llibertat, d'igualtat i, en general, de tots els drets fonamentals, vinculen tots els poders. I també vull referir-me a l'al·lusió que ha fet a un article més concret, a un article que sembla afectar-nos més directament, l'article 8 del nostre Estatut, quan diu : «Correspon a la Generalitat, com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència, promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat dels individus i els grups quedi garantida».

Bé, en primer lloc, senyor Barrera, convindrà amb mi que, tant la referència de la Constitució, tant el precepte constitucional com aquest precepte estatutari, es refereixen, vincula tots els poders, el precepte constitucional, i aquest estatutari, la Generalitat de Catalunya. Per tant, no només el Govern de la Generalitat, sinó el President, el Parlament i el Consell Executiu que, per tant, si alguna desídia hi hagués en aquest camp, seria igualment imputable, i la responsabilitat assumible per la Generalitat, i no exclusivament pel Govern. Però és que, a més —i aquest article ho assenyala molt bé—, diu que aquesta obligació de promoure aquestes condicions de foment de la llibertat i de la igualtat, ho és per a la Generalitat en el marc de les seves competències i, efectivament, això és així. És a dir, aquesta obligació, aquest precepte estatutari no amplia les competències de la Generalitat de Catalunya, sinó que en

aquelles que ja tenim —siguin d'ordre legislatiu, siguin d'ordre merament reglamentari o d'execució— tenim el deure de portar-les a terme, respectant no solament, sinó fomentant i creant bones condicions perquè la llibertat individual i els principis d'igualtat i la llibertat dels grups siguin respectades i promogudes; però aquí acaba la nostra obligació, perquè també és ben cert que existeixen preceptes constitucionals, i per exemple, l'article 13 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, molt lacònic, molt imperatiu, diu : «Tots estan obligats a respectar la independència dels jutges i els tribunals». «Tots». Aquest precepte, si és per a tots, és, jo diria encara, més obligat per a les institucions públiques. I, per tant, no ens queda, no tenim, jo entenc, altra via que la d'utilitzar els mecanismes generals, és a dir, en aquells casos —que es poden donar— deploables, d'error judicial, o de desviament, o, fins i tot, d'abús de poder, en aquells casos hem de recórrer a l'exposició dels fets, a la fiscalia, sigui al fiscal general de l'Estat, sigui el fiscal cap de l'audiència territorial, al defensor del poble, directament o per mitjà del Síndic de Greuges, o, directament també, segons els casos, al poder judicial.

Fins i tot, aquest procediment que estableix la Llei de *habeas corpus*, jo diria que ens està negat a les institucions com el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, perquè no hi estariem legitimats, i per plantejar un procediment d'aquest tipus hauríem de recórrer, altra vegada, o al fiscal o al Defensor del Poble, i això no treu, senyor Barrera, que en tots els casos, en tots els casos, que n'hi ha hagut, que s'ha acudit a la Conselleria de Justícia, i jo penso que igualment a alguna altra Conselleria del nostre Govern, plantejant situacions difícils o en sospita que s'estiguessin cometent errors, en el nivell possible i a vegades informal, perquè el camí legal traçat és el que acabo de referir-me, s'ha mostrat sempre el màxim interès pels nostres ciutadans.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller, si hi hagués hagut, evidentment, una via jurídica prevista per a intervencions d'aquesta mena, la meua pregunta hauria estat ja formulada d'una altra manera i, en tot cas, hauria preguntat per què no havia estat utilitzada.

Però, ja sé que aquesta via directa jurídica prevista no existeix. Però, no obstant això, això no excusa del compliment d'aquesta obligació general, no ja solament del que especifica l'Estatut en l'àmbit de les competències de la Generalitat, sinó de la més general encara, que especifica l'article citat de la Constitució.

Però hi ha, sobretot, una altra qüestió que, al meu entendre, és molt més fonamental. L'Autonomia de Catalunya, que ha donat lloc a l'existència d'aquest Parlament i del nostre Govern, pot ser considerada, fora de Catalunya o pels qui a Catalunya no creuen que Catalunya és una nació, com un simple mecanisme administratiu, mitjançant el qual es tracta de millorar la gestió de l'Administració pública. Però, per a nosaltres —i em penso que l'Honorable senyor Conseller hi estarà d'acord— aquesta autonomia representa quelcom més.

Nosaltres no podem fer mai una interpretació restrictiva de les competències que ens atorga; nosaltres considerem que

aquesta autonomia és un reconeixement de la nostra especificitat nacional, és el reconeixement de la nostra existència secular com a nació, i això, aleshores, imposa al Govern autonòmic i a totes les institucions autonòmiques unes obligacions que van més enllà de l'estricta compliment de la lletra de l'Estatut, i així ha estat en la tradició del nostre país.

És evident que la Mancomunitat de Catalunya, la Generalitat Republicana i, en més d'un aspecte també, la Generalitat restaurada actual, ha anat més enllà de la simple observança jurídica de l'Estatut. I ara mateix, ara mateix veiem com el Molt Honorable President de la Generalitat es preocupa per molts aspectes de la vida catalana, per exemple, els aspectes econòmics, amb una sèrie de viatges, amb una sèrie d'intervencions, els quals nosaltres aplaudim tots, però que, si complíssim exactament només la lletra de l'Estatut, serien, segurament, responsabilitat d'institucions que no són les de Catalunya.

Per a nosaltres —i hem defensat sempre aquesta tesi i, en fi, celebro la possibilitat de reiterar-la— res que afecti Catalunya és aliè a la Generalitat, i si la Generalitat no té una via jurídica prevista en l'Estatut per intervenir-hi ha de buscar altres vies, i és això, Honorable senyor Conseller, que jo li demanava en la meua pregunta : han buscat vostès possibilitats d'intervenir? Miri, no es tracta d'anar contra la independència del Poder Judicial, ni de ficar-se en les atribucions de ningú, però els precedents no manquen. És evident que l'Estat espanyol, per exemple, no té cap jurisdicció fora de les seves fronteres; no obstant això, en cada moment llegim notícies a la premsa com «el Ministeri d'Afers Exteriors d'Espanya fa gestions en pro de traficants de droga que estan empresonats a Tailàndia, o fa gestions per a un capità de vaixell empresonat a Nigèria...» L'altre dia encara —i se'm podria dir que són països fora del món occidental, que potser no donen les suficients garanties processals—, l'altre dia llegia, fa pocs dies, a finals del mes passat, la notícia que el Ministeri d'Exteriors gestionava la llibertat de tres joves condemnats per tràfic de drogues a Veneçuela, i Veneçuela és un país on les garanties processals són, almenys, perfectament comparables a les nostres.

Aleshores, tots els països sobirans exerceixen aquest dret natural d'intervenir a favor dels seus ciutadans, quan són objecte a l'estranger d'una persecució penal, fins si és per motius justificats, per què ningú no em dirà que els espanyols que estan a Bangkok, a Tailàndia, i que se'ls troba amb drogues, hi han anat simplement..., els ha posat algú la droga a la butxaca mentre feien un viatge turístic.

Aleshores, si això és una pràctica corrent entre totes les nacions sobiranes, i és una pràctica corrent a l'Estat espanyol, per què la Generalitat no pot també buscar unes fórmules d'intervenció per defensar els ciutadans de Catalunya que són perseguits, no per tràfic de drogues, ni per cap qüestió d'aquest tipus, sinó simplement perquè volen defensar la terra?

I, bé, aleshores, jo crec que la resposta que m'ha donat, Honorable senyor Conseller, per molt justificada que sigui jurídicament, al meu entendre, des d'un punt de vista nacional català, mereixeria ser eixamplada i mereixeria que realment el Govern de la Generalitat es plantejés la manera d'intervenir amb gestions formals o informals, m'és igual, però d'intervenir d'una manera eficaç en casos com el que he explicat que, des del 28 de febrer fins ara, hi ha encara una persona perfectament honorable detinguda per uns motius que segurament, quan

s'hagi arribat al final de la qüestió, es veurà que no tenen, en absolut, cap fonament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, vull tornar a fer ús de la paraula, perquè m'ha semblat que el Molt Honorable Diputat senyor Barrera m'invitava a pronunciar-me sobre si estava d'acord amb aquest sentit diferent que els catalans donem o hauríem de donar a la nostra autonomia i al nostre fet econòmic.

I, sí! Sí que vull proclamar des d'aquí el meu acord en aquest sentit i amb el caràcter de nació de Catalunya.

Vull afegir, també, que, precisament per aquest sentit que nosaltres donem a la nostra autonomia, el Govern de la Generalitat de Catalunya s'ha preocupat sempre, s'han citat mostres aquí mateix de temes que, potser des del punt de vista competencial, estricte, no ens incumbien, o no ens incumbien en la seva totalitat.

I en el tema concret que és objecte d'aquesta pregunta, és a dir, de possibles desviaments, abusos o sospita d'errors judicials, jo puc dir-li, senyor Barrera, que cada vegada que s'ha demanat la meua intervenció en problemes d'aquesta índole no l'he negat mai, si bé he hagut d'utilitzar aquest sistema de gestió informal, directa, però sense poder-me moure per una via jurídica o política pre-establerta, perquè no existeix, sinó és aquesta indirecta de recórrer als mecanismes del defensor del vincle, de la fiscalia o del poder judicial.

I, per exemple, encara que la premsa no se n'hagi fet ressò, perquè el mèrit sembla que se l'hagin distribuït altres estaments públics, que també hi han participat, la Conselleria de Justícia no ha estat gens estranya al fet del recent indult que ha beneficiat uns catalans, presumptes membres de Terra Lliure.

I, en aquesta voluntat, seguim. I jo demano, a més, i aquí passo de preguntat a preguntant, que sempre que es rebin suggeriments que viabilitzin la possibilitat que la Generalitat de Catalunya, respectant naturalment la independència judicial i totes les vies legals establertes, pugui ajudar a evitar o a corregir errors de qualsevol índole comesos per una altra administració, que comptin absolutament amb aquesta voluntat política, no únicament, no només de la Conselleria de Justícia, sinó del Govern de Catalunya, el qual represento en aquests moments en aquesta tribuna.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les obres al tram Barcelona-Montcada de la N-152*

El Sr. PRESIDENT : Passem a la pregunta següent, que és la que sobre les obres del tram Barcelona-Montcada de la nacional 152 formularà el Diputat Il·lustre senyor Ramon Aleu, del Grup Socialista al Consell Executiu. El senyor Ramon Aleu té la paraula.

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta pregunta és que, des del nostre punt de vista, i seguint, únicament i exclusivament, la documentació que ens faciliten els annexos d'inversions reals i el *Diari Oficial de la Generalitat*, hi ha qüestions que no s'acaben

d'entendre. Ens referim concretament al Projecte anomenat DB-145, que es fa a la carretera nacional 152, des dels punts quilomètrics 8,300 al 13,0 no sé quants —els cartells ho especifiquen clarament—, que és el tram entre Barcelona i Montcada i Reixac. El Projecte, que va ser aprovat l'any 81 amb un pressupost de 533.986.000 pessetes, va ser adjudicat el 1982 per 387.621.000 pessetes, amb una baixa del 27,6%.

L'annex d'inversions reals hi donava un finançament per aquests 390 milions, amb anualitats del 82, 83 i 84. Sabem que en el Fons de Compensació Interterritorial de 1983 hi havia 225 milions, que el Fons de Compensació Interterritorial de 1984 hi havia 107,6 milions, que, a més a més, aquest informe de la Sindicatura de Comptes diu que no es van gastar, o sigui, que no es van pagar, no es van fer servir per pagar això i, que en la memòria del 1984, concretament a la pàgina 140, explica que està dintre de les obres acabades i inaugurades durant l'any 1984 el desdoblament de la carretera nacional 152, entre Barcelona i Montcada.

I, llavors, el dubte ve quan en el *Diari Oficial de la Generalitat*, del 30 d'abril de 1985, apareixen a contractació tres obres més, totes tres de 49 milions, 48.745.000, 49.672.000 i 49.989.000, la suma de totes tres : 148.407.316, aproximadament un 38% del pressupost d'adjudicació, que surten, dividides en tres obres de 49 milions i que ens omplen de dubtes. Per què ens omplen de dubtes?

Primer : perquè el títol del projecte és el mateix, és a dir, és el DB-05/85, és el d'Obres en carreteres, DB-145.1, 145.2, 145.3; totes tres estan referides al mateix, a la nacional 152, tram Montcada i Reixac, però els punts quilomètrics, doncs, són a la Diagonal; els punts quilomètrics que se citen aquí són, concretament, a la Diagonal, entre el tram que va de Fabra i Puig a la Trinitat, i allí no s'ha fet res, a no ser que es vulgui referir als punts quilomètrics des d'on comença la carretera, però aquells són els 7, el 13, que és el que dèiem allà.

Aleshores, què són? Una adjudicació d'unes obres complementàries ja fetes? Són unes obres que s'han fet? Tenen res a veure amb la resposta que vostè ens dona sobre el pas a diferent nivell sobre el ferrocarril de Montcada i Reixac, en curs, manca aprovació del modificat concurs subhasta, a certificat fins el 31 del XII, de 41.530, i que realment avui encara hi estan fent obres? Realment els modificats han pujat 148 milions i s'ha de recórrer a dividir-los en tres per poder-los adjudicar directament? Són tres modificats diferents? Són modificats sobre el mateix projecte? Senyor Conseller, voldríem que ens ho aclarís perquè, realment, i a la vista únicament i exclusivament de la documentació oficial que nosaltres hem pogut recaptar, el tema és fosc, encara que —això sí que ho hem de dir— l'obra sembla aparentment acabada.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Aleu, ni és fosc ni hi ha cap dubte. Jo li ho aclariré.

En primer lloc, per informació de tots els il·lustres senyors diputats de la Cambra, l'obra, que correspon al projecte DB-145, de desdoblament, dins del terme municipal de Montcada i Reixac està completament acabada, es va inaugurar el 84 —com vostè ha dit molt bé—, i va ser dins dels mateixos

terminis i, fins i tot, es va acabar dos o tres mesos abans del termini d'adjudicació. O sigui, l'obra en si, un cop feta la liquidació..., vostè i jo crec que tots els il·lustres senyors diputats saben la seva tasca en una institució com la Diputació de Tarragona, el fet del mateix funcionament de l'adjudicació, la gestió, la fiscalització i la tramitació de l'obra pública. I, en tot cas, el que sí que és cert és que l'obra al seu dia adjudicada es va acabar dintre dels termes del seu projecte tècnic i es va acabar dintre del termini.

El fet és que succeeix —crec que vostè, d'això, també, per la seva experiència, en té coneixement— que, com tots els il·lustres senyors diputats saben, quan es modifica un traçat o bé s'amplia o es fa un desdoblament, sobretot dintre de termes municipals o bé viles o ciutats de Catalunya que afecten el que en podríem dir la viabilitat urbana, perquè realment l'actuació de la carretera, en aquest cas, de l'obra pública, afecta la mateixa situació del cas urbà, es produeixen el que normalment, normalment hi ha uns mots que ho defineixen i que crec que ho hem anat acceptant, encara que sigui des d'un punt de vista entre cometes, és el que anomenem el «cost d'urbanitat». Hi ha obra pública —això passa : obra que es fa dintre la ciutat de Barcelona, o dintre de ciutats importants—, en la qual el projecte tècnic en si és un punt de vista amb puritat del que és el projecte tècnic sota la normativa de la Llei de Carreteres, està perfectament ben situat. I, a més, voldria dir una altra cosa : els projectes, normalment, abans de treure'ls a informació pública, es consulten amb els ajuntaments respectius, surten a informació pública i, per tant, s'hi poden fer aquelles alegacions o ampliacions que es creguin convenients als efectes del seu encaix dins de l'entorn on s'actua, repeteixo, en aquests casos de viabilitat urbana o de cas urbà.

Aleshores, ho repeteixo, l'obra inicial adjudicada es va acabar en els seus terminis de contracte i amb les seves corresponents revisions de preus i liquidacions, per tant, aquí no hi ha cap tipus de problema. L'obra està completament acabada, l'any 84 es va inaugurar. El que succeeix en aquest moment —i d'aquí ve el fet de les tres obres que vostè esmenta— és que a petició del mateix Ajuntament de Montcada i Reixac, que aleshores, en el seu moment, en la compareixença pública no ho va manifestar... Jo també voldria dir als il·lustres senyors diputats que moltes vegades —i això acostuma a passar— l'obra feta en projecte, en el moment que s'executa i en el moment que s'està fent i quan està acabada, moltes vegades les seves repercussions —sobretot, ho repeteixo, en aquest tipus d'obres— són més que aquelles que havia previst fins i tot el mateix ajuntament que hi havia donat el vist-i-plau. Aleshores, què succeeix? Succeeix que l'Ajuntament ens planteja no el fet —tot això, ho coneix vostè molt bé— complementari de l'obra, no és un modificat de l'obra inicial, això són tres complementaris del projecte inicial, no és un modificat de l'obra inicial, que afecten precisament qüestions que l'Ajuntament de Montcada i Reixac ens ha demanat si podíem solucionar, donat el desdoblament i el trànsit cada dia continuat que es produeix amb l'eixamplament d'aquest vial, d'aquesta carretera. I aleshores el Departament, fins a avui, i sempre que les disponibilitats pressupostàries ens ho permeten, intentem —com vostè coneix molt bé— donar suport, i, en tot cas, moltes vegades fins i tot en col·laboració amb els mateixos ajuntaments —perquè hi ha aspectes, com poden ser voreres o enllumenat

o clavegueram, que s'aprofiten per donar-hi una solució—, des d'aquest punt de vista, en col·laboració amb els ajuntaments, es fan projectes complementaris, i aquest és el cas, projectes complementaris de la carretera : el pas inferior de què vostè ha fet esment, sol·licitat per l'Ajuntament, una millora en la urbanització i en l'encreuament de la plaça d'Espanya i la cruïlla dels ferrocarrils i la carretera de Ripollet, als efectes de millorar l'accessibilitat dels autobusos, des d'un punt de vista del que en podríem dir millor seguretat vial, tant des d'un punt de vista del fet dels autobusos i també dels usuaris... O bé també d'altres aspectes com poden ser la petició del mateix ajuntament i dels mateixos treballadors d'una empresa, una fàbrica molt important com és l'Asland, que es pogués fer un pas de viants que evités el perill. Des d'un punt de vista tècnic el projecte està ben fet, el que passa és que, indiscutiblement, en segons quin tipus d'obres —i jo ara li'n podria esmentar moltes d'altres que jo visito en què els ajuntaments em fan aquestes peticions, i que nosaltres, en funció de les necessitats pressupostàries, nosaltres, doncs, arrangem, el que en podríem dir col·laborem o moltes vegades al cent per cent amb aquest cost d'urbanitat que té una obra pública.

Aquesta és exclusivament l'explicació, i les obres són tres projectes completament diferents, i no és el fet, com vostè hagi pogut dir o insinuar, de no arribar als cinquanta milions. En tot cas, es publica, com vostè ha pogut veure, es tenen les ofertes, indiscutiblement, de la mateixa manera que un ajuntament o una institució com en la que vostè està pot contractar fins a vint-i-cinc milions de pessetes, aquest Parlament autoritza el Consell Executiu de la Generalitat a contractar obres, en aquest cas, que van molt lligades amb el mateix ajuntament, complementàries, entre els vint-i-cinc i els cinquanta milions de pessetes.

Aquesta és l'explicació del fet d'aquestes obres complementàries, ho repeteixo, no del projecte inicial, sol·licitades per l'ajuntament i que nosaltres n'hem atès la petició. Que també li haig de dir que no estan acabades, algunes d'elles, però que en els propers tres o quatre mesos, complementàriament, s'acabaran, perquè en aquest moment s'estan fent i s'han iniciat el 85. Fixi's que hi ha hagut un lapse de temps entre la inauguració i l'inici, ha estat quan hem pogut incloure-ho dintre del pressupost del Departament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol intervenir novament? (Pausa.)

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Bé, senyor Conseller, accepto la seva explicació i, en qualsevol cas, comprendrà que m'és sospitós, jo me l'he de creure, a vostè, tinc l'obligació de creure-me'l, però és sospitós que, dels tres pressupostos, un sigui de 48, l'altre de 49 i l'altre de 49. I que, a més a més, els punts quilomètrics no quadren, és a dir, no es corresponen amb el projecte inicial, és a dir, no hi tenen res a veure. I que, a més a més, pel mig hi hagi una altra obra, que és la del ferrocarril, que tampoc no sé massa què vol dir, a què ve, i què impedeix que el que és el desdoblament des del punt quilomètric 8,3 fins al punt quilomètric 13 s'hagi pogut fer; és a dir, fins a avui, el desdoblament no s'ha pogut fer, és a dir, hi ha algun lloc on el desdoblament s'estreny perquè hi ha el tema del ferrocarril.

De totes maneres jo sí que voldria que m'expliqués una cosa, si és possible, i és saber a quines empreses han estat adjudicats cada un dels tres projectes restringits, i quan es preveu que s'acabaran les obres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Quant al primer lloc, al que vostè fa referència, moltes vegades, en les obres, tot i que hi ha una comissió entre RENFE i la Generalitat, que ha funcionat molt bé, amb molta eficàcia, i que aleshores intentem solucionar problemes d'aquests de viabilitat urbana, el que en diem aquest cost d'urbanitat, en molts projectes en col·laboració. Moltes vegades, RENFE col·labora precisament a solucionar aquests problemes de pas de vianants, d'altres no, i nosaltres, la nostra obligació és esperar, fins i tot, aquesta possible col·laboració econòmica. En tot cas, ho repeteixo, el desdoblament està fet i el fet del pas és un pas de vianants que evita, precisament, aquest encreuament amb el ferrocarril i, per tant, dóna seguretat als usuaris.

Quant a l'aspecte que vostè m'esmenta, ja li he dit que eren

tres projectes, han estat publicats, i aleshores, les adjudicacions dels tres projectes, com li consta, estan adjudicats a l'empresa FOCSA, que és una de les que es va presentar dintre del fet del concurs públic que fem en el sentit de donar-ne coneixement. I aleshores, també, fer-los un aclariment —i vostè ho coneix tan bé com jo, perquè és Diputat ponent d'obra pública : en tot cas, sempre, indiscutiblement, el contractista que treballa i que ja està situat al mateix lloc sempre és el que, des d'un punt de vista tècnic, econòmic i des de qualsevol punt de vista, té més facilitat, indiscutiblement, per fer les obres complementàries, perquè a molts no els compensa el fet de fer un desplaçament important per a una obra complementària, que moltes vegades va lligada a la general. No és en aquest cas, però sempre, ja ho diu el mot, és complementària, i, en tot cas, crec que amb això li he donat l'explicació que vostè em demanava.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb això hem completat el temps dedicat a preguntes i hem acabat, doncs, amb el nostre ordre del dia per a aquesta sessió. Moltes gràcies, senyors diputats.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i onze minuts.)